

ความตึงเครียดในความสัมพันธ์ระหว่างสองประเทศ

ก. จุดกำเนิดแห่งความตึงเครียด

๑. การรวมมาเดเชีย

คำวามมาเดเชียนี้เป็คำใหม่ทีเพ็ง เกิดขึ้้นภายหลังจากที้นายกรัฐมนตรี ตณกู อับดุล ราห์มาน ได้แสดงความคิดทีจะรวมดินแดนต่าง ๆ คือ สหพันธมาลายา สิงคโปร์ ซาราวัก และซาบาห์ เข้าด้วยกัน ตณกู อับดุล ราห์มาน ได้กล่าวในทีประชุมอาหารกลางวัน ของสมาคมนักข่าวต่างประเทศแห่งเอเชียอาคเนย์ทีโรงแรม Adelphi ในสิงคโปร์ ว่า "มาลายาปัจจุบันในฐานะประเทศหนึ่งตรีหนักทีว่าไม่สามารถจะดำรงอยู่โดยโดดเดี่ยวและ แยกอยู่แต่ลำพังได้ ไม่ช้าหรือเร็วมาลายาควรวทีจะทำความเข้าใจกับสหราชอาณาจักร และ ประชาชนในสิงคโปร์ บอร์เนียว บรูไน และซาราวัก" ความคิดนี้เป็จุดเริ่มต้นของการ รวมมาเดเชียในระยะต่อมา

ถ้าพิจารณาจากเหตุการณ์พัฒนาจะเห็นได้วามีความพยายามทีจะรวมดินแดน เหล่านี้เข้าด้วยกันหลายครั้งหลายหน ทั้งนี้เนื่องจากดินแดนเหล่านี้อยู่ใกล้ชิดกัน ประชากร มีเชื้อชาติและนับถือศาสนาอย่าง เกี่ยวกันและติดต่อกันโดยใกล้ชิด นอกจากนี้ ในทางการ เมือง ระบอบการปกครอง การศาล การศึกษา และอื่น ๆ ก็คล้ายคลึงกัน เพราะเดิมเคย เป็เมืองขึ้นของอังกฤษมาแล้วเหมือนกัน ดังนั้น การทีจะรวมดินแดนเหล่านี้เข้าเป็ ประเทศเดียวกัน จึงเป็การง่ายและเหมาะสม เพราะจะทำให้ดินแดนเหล่านี้มีความเข้มแข็ง และมั่นคงยิ่งขึ้น ความมุ่งหมายในการรวมมาเดเชียนั้นอาจจะแยกพิจารณาออกได้ดังนี้ คือ

๑.๑ ทางคาบการ เมือง การรวมดินแดนทั้ง ๕ เข้าด้วยกันนี้ ก็โดยความหวัง ทีจะให้เป็ปณมปรากฏารทีเข้มแข็ง เพื่อสลักกันจีนคอมมิวนิสต์ซึ่งกำลังมีอิทธิพลเหนือชาวจีน

๑.๑ ด้านคน (๘๕% ของประชากรมาเดเชีย) และเพื่อเป็การปิดล้อมการขยายตัวของ อินโดนีเซีย ซึ่งครอบครองราว ๒/๓ ของเกาะบอร์เนียวอยู่แล้ว

คำแถลงของตณกู อับดุล ราห์มาน ต่อทีประชุมนักข่าว เมื่อ ๒๗ ตุลาคม ๒๕๐๔
ทีโรงแรม Adelphi สิงคโปร์

๑.๒ ทางกายเศรษฐกิจ ประเทศที่จะสถาปนาขึ้นใหม่จะมีพื้นที่ทั้งหมดประมาณ ๑๓๐,๐๐๐ ตารางไมล์ เป็นดินแดนที่อุดมสมบูรณ์ด้วยทรัพยากรธรรมชาติ (ยางพารา ไม้สัก ไม้ ทองคำ น้ำมัน ฯลฯ) และสิงคโปร์ เป็นศูนย์กลางการค้าและการคมนาคม มีท่าเรือใหญ่ที่สุดแห่งหนึ่งในโลก เมื่อรวมดินแดนเหล่านี้ขึ้นเป็นประเทศเดียวกันจะเป็นการขยายพลัง และเพิ่มพูนความมั่นคงทางเศรษฐกิจทั้งของส่วนรวมและของแต่ละรัฐที่ประกอบเป็นมาเลเซีย เพราะยอมหมายถึงการเจียดแรงงาน การเจียดรายได้ การขยายปริมาณ และชนิดของผลิตภัณฑ์ทางคานกสิกรรมและอุตสาหกรรม การเพิ่มโอกาสในการลงทุนทั้งของรัฐและส่วนบุคคล นอกจากนี้ยังเป็นการขยายตลาดภายใน โดยจะสถาปนาตลาดรวมขึ้น และยังเป็น การช่วย หรือดินแดนที่ยังคอยพัฒนาอีกด้วย

๑.๓ ทางวัฒนธรรม ผลเมืองที่จะรวมกันนั้นจะมีหลายเชื้อชาติ คือ มาเลย์ จีน อินเดีย ฟิลิปปิน่า หรือคะรัง ซึ่งความแตกต่างในเรื่องหลายเชื้อชาติก็มีทั้งความคิดเห็นในทางที่สนับสนุนและคัดค้านการจัดตั้งมาเลเซีย

หลังจากที่ตนกู อับดุล ราห์มาน ได้แสดงความคิดที่จะจัดตั้งมาเลเซีย เมื่อ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๐๔ แล้ว ก็ได้กล่าวเป็นการต่าง ๆ ในอันที่จะทำให้เกิดความคิดที่กลายเป็นความจริงขึ้น โดยได้มีการเจรจากันระหว่างนายลีควานยิว (Lee Kuan Yew) นายกรัฐมนตรีสิงคโปร์ กับตนกู อับดุล ราห์มาน เมื่อ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๐๔ และทั้งสองฝ่ายได้ตกลงในการรวมกันโดยสิงคโปร์จะยังคงสงวนสิทธิในการดำเนินกิจการศึกษาราชการ และกิจการราชการพลเรือน และสงวนสาขาแห่งการเป็นเมืองท่าเสรีไว้เช่นเดิม หลังจากการเจรจากับนายกรัฐมนตรีแล้ว ตนกู อับดุล ราห์มาน ก็เดินทางไปกรุงลอนดอน เมื่อปลายเดือนพฤศจิกายน ๒๕๐๔ เพื่อเจรจากับรัฐบาลอังกฤษ เรื่องการจัดตั้งมาเลเซีย โดยเฉพาะที่เกี่ยวกับซาราวัก และบอร์เนียวเหนือ เพราะดินแดนทั้งสองยังคงเป็นอาณานิคมของอังกฤษอยู่ อังกฤษและสหพันธ์มาลายา ได้ตกลงกันที่จะตั้งคณะกรรมการนำการผสม อังกฤษ-มาลายา (Commission of Enquiry) ขึ้น โดยมี Lord Cobbold อดีตผู้ว่าการธนาคารชาติแห่งอังกฤษเป็นประธาน เพื่อตรวจสอบความคิดเห็นของประชากรในดินแดนทั้งสอง สำหรับบรูไน ก็ได้ขอทราบความคิดเห็นจากสุลต่าน

แห่งบุญในอยุธยา คณะกรรมการชุดนี้ได้เริ่มปฏิบัติหน้าที่ในเดือนมกราคม ๒๕๐๕ โดยเดินทางไปยังบอร์เนียวเหนือและซาราวัก เพื่อทำการสอบสวนทัศนคติของประชาชน ในดินแดนทั้งสอง และรวบรวมข้อเท็จจริงทำรายงานพร้อมด้วยคำแนะนำเสนอต่อ รัฐบาลอังกฤษ ซึ่งสรุปให้ความคิดเห็นทั้งสองประชาชนส่วนใหญ่เห็นชอบด้วยในการที่จะเข้า รวมเข้ากับมาเลเซีย ส่วนที่คัดค้านไม่เห็นด้วยจริง ๆ นี้มีเพียงประมาณ ๒๐%

ต่อมาในเดือนกรกฎาคม ๒๕๐๕ ได้มีการประชุมครั้งที่สองระหว่างนายกรัฐมนตรี อังกฤษ นายฮาโรลด์ แมคมิลแลน และตนกู อับดุล ราห์มาน นายกรัฐมนตรีสหพันธมาลายา โดยมีนายกรัฐมนตรีสิงคโปร์ เข้าร่วมประชุมด้วย โดยได้ศึกษาารายงานและขอเสนอแนะ ของคณะกรรมการคอบโบลด์ และได้แถลงการณ์ร่วม เมื่อ ๑ สิงหาคม ๒๕๐๕ กำหนดให้

๑. โครงการจัดตั้งมาเลเซียให้มีผลในวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๐๖ (ซึ่งเป็น วันชาติของสหพันธมาลายา)

๒. โอนอำนาจอธิปไตยในดินแดนบอร์เนียวเหนือ ซาราวัก และสิงคโปร์ ภายในวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๐๖

๓. สถานะความเกี่ยวข้องระหว่างสิงคโปร์และมาเลเซีย ภายใต้รัฐบาล มาลายากับสิงคโปร์ได้ตกลงกันไว้แล้ว

๔. การดำเนินการป้องกันประเทศ ภัยให้ขยายความตกลงว่าด้วยการป้องกัน ที่มีอยู่ในปัจจุบันระหว่างอังกฤษและมาลายาให้คลุมถึงดินแดนที่จะรวมเข้ากับมาเลเซียด้วย และรัฐบาลมาเลเซียจะยังคงให้รัฐบาลอังกฤษใช้ฐานทัพที่สิงคโปร์ต่อไปได้

๕. การบัญญัติรัฐธรรมนูญใหม่เพื่อวางหลักประกันผลประโยชน์พิเศษของ บอร์เนียวเหนือและซาราวัก หลักประกันนี้ให้คลุมไปถึง เสรีภาพในการนับถือศาสนา การศึกษา การมีผู้แทนในสภาผู้แทนของมาเลเซีย การควบคุมกวนเงี้ยวเมืองและธรรมนูญ การปกครองของรัฐ

---

๒ ประสัจต์ บัณฑิตการชุน "ประสัจต์วิจารณ์ข่าวโลก" (พระนคร: โรงพิมพ์ รุ่งเรืองรัตน์ ๒๕๐๖) หน้า ๑๕๘ - ๑๕๙

๓ ดูคำแถลงการณ์ร่วมระหว่างนายฮาโรลด์ แมคมิลแลน และตนกู อับดุล ราห์มาน เมื่อ ๑ สิงหาคม ๒๕๐๕

๖. ให้จัดตั้งคณะกรรมการระหว่างรัฐ (Inter-Governmental Committee) ขึ้นโดยเร็วที่สุด ประกอบด้วยผู้แทนรัฐบาลอังกฤษ สหพันธ์มาลายา สิงคโปร์ ซาราวัก และบอร์เนียวเหนือ โดยมี Lord Landsdowne รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอาณานิคมของอังกฤษ เป็นประธานพิจารณาพระราชบัญญัติ โดยให้คณะกรรมการเดินทางไปซาราวักและบอร์เนียวเหนือ เพื่อปรึกษาหารือในเรื่องนี้

๗. ให้รัฐบาลอังกฤษและรัฐบาลมาลายาแจ้งเรื่องราวต่าง ๆ ที่ตกลงกันนี้ให้สุดความแห่งกฎหมายในทราบ พร้อมทั้งแนบให้ชัดเจนว่ายินดียอมรับกฎในเขารวมในมาเลเซีย

คณะกรรมการระหว่างรัฐบาลซึ่งมีลอร์ดแลนดาวน์ เป็นประธาน ได้เดินทางไปบอร์เนียวเหนือและซาราวัก และจัดให้มีการประชุมที่เมืองเจสเซดตัน (เมืองหลวงของบอร์เนียวเหนือ) เมื่อ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๐๕ เพื่อพิจารณาการศึกษาเกี่ยวกับการร่างรัฐธรรมนูญ และกำหนดขอบเขตของแก๊สแดนทั้งสอง คณะกรรมการได้ตกลงจัดตั้งคณะกรรมการขึ้น ๕ คน ว่าด้วยรัฐธรรมนูญการคลัง กฎหมาย และการศาล การบริหารสาธารณะ ว่าด้วยการจัดวางกระทรวงทบวงกรม เพื่อดำเนินการต่อไป และเสนอรายงานแก่คณะกรรมการระหว่างรัฐบาลซึ่งได้ประชุมกันอีกครั้งหนึ่งที่กัวลาลัมเปอร์ในเดือนธันวาคม ๒๕๐๕ คณะกรรมการนี้ได้จัดพิมพ์รายงานพร้อมทั้งข้อเสนอแนะในรูปสมุดปกขาว เมื่อ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๖ รายงานของคณะกรรมการมิได้เสนอรายละเอียดเกี่ยวกับรัฐธรรมนูญของแต่ละรัฐ เพียงแต่มองว่ารัฐสภามาเลเซียมีอำนาจที่จะรับรองว่ารัฐธรรมนูญของแต่ละรัฐจะประกอบด้วยสาระที่จำเป็นสำหรับรัฐบาลระบอบประชาธิปไตย นอกจากนี้ได้เสนอแนะเกี่ยวกับการกำหนดประมุขของมาเลเซีย เรื่องศาสนา ความเป็นเอกราชเมือง ความช่วยเหลือทางการเงินและจำนวนสมาชิกสภาสูงและสภาผู้แทนราษฎร

หลังจากที่รัฐต่าง ๆ ได้เห็นชอบในการที่จะรวมกันเข้าเป็นมาเลเซียแล้ว แต่ละรัฐก็ได้กำหนดเงื่อนไขของความเห็น ดังนี้คือ

๑. สิงคโปร์จะเป็นรัฐภายในสหพันธ์ใหม่ โดยมีเงื่อนไขพิเศษ และได้รับอำนาจในการปกครองตนเองอย่างมาก

๒. ยังกี เปอร์ตวน นกการา (ประมุขของสิงคโปร์) และเป็นบุคคลซึ่งเลือกโดยยังกี เปอร์ตวน อากง (ประมุขของมาเลเซีย) ภายหลังจากปรึกษารัฐมนตรีสิงคโปร์แล้ว

๓. สิงคโปร์จะมีนายกรัฐมนตรีและคณะรัฐบาลต่อไปตามเดิม

๔. ผลเมืองของสิงคโปร์ทั้งหมดจะเป็นผลเมืองของมาเลเซีย โดยได้รับสิทธิเสมอภาคและความคุ้มครองอย่างเดียวกัน มีหน้าที่ความรับผิดชอบเท่าเทียมกันภายใต้รัฐธรรมนูญมาเลเซีย

๕. ผลเมืองของสิงคโปร์ทั้งหมดจะมีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งและสมัครเป็นตัวแทนราษฎรในการเลือกตั้งสำหรับรัฐและสหพันธ์ในเขตสิงคโปร์

๖. การแรงงานเป็นเรื่องของรัฐบาลสิงคโปร์และสิงคโปร์อาจมีนโยบายแรงงาน และนโยบายแรงงานสัมพันธ์ทางอุตสาหกรรมของตนเองได้

๗. การแพทย์และการอนามัยในสิงคโปร์จะเป็นภาระกิจของรัฐบาลสิงคโปร์

๘. สิงคโปร์จะมีอำนาจบริหารร่วมกัน (กับรัฐบาลกลาง) ในเรื่องการบริหาร การกักขัง การค้า การเงิน การอุตสาหกรรม และการเดินเรือ

๙. ฐานะเป็นท่าเรือเสรีของสิงคโปร์ไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้โดยปราศจากความเห็นชอบร่วมกันของรัฐบาลสิงคโปร์และรัฐบาลสหพันธ์

๑๐. ภาษีอากรทั้งหมดที่เก็บได้ภายในรัฐจะจ่ายเพื่อค่าใช้จ่ายในราชการของรัฐบาลและบริการสาธารณะในสิงคโปร์และจะส่งมอบส่วนหนึ่งให้แก่รัฐบาลสหพันธ์เพื่อราชการของสหพันธ์

๑๑. ภาษาอังกฤษ ภาษามาลายู ภาษาจีน และภาษาทมิฬ จะเป็นภาษาที่ใช้ในสิงคโปร์

๑๒. ข้าราชการศาลและตุลาการของสิงคโปร์ในปัจจุบันคงมีอยู่ต่อไป ในฐานะที่เป็นสมาชิกหนึ่งของราชการสหพันธ์ คณะกรรมการกฤษฎีกาจะคงมีอยู่ต่อไป

๑๓. สิงคโปร์จะมีระเบียบข้าราชการพลเรือนของรัฐ รวมกับความ
สะดวกในการโอนย้ายข้าราชการโดยความสมัครใจหรือความสมัครใจไปยังราชการ
พลเรือนส่วนกลางของสหพันธ์ และระเบียบข้าราชการพลเรือนของสิงคโปร์จะมีความ
อย่างกว้างขวาง เนื่องด้วยสิงคโปร์จะสงวนสิทธิปกครองตนเองในกิจการหลายอย่าง

๑๔. สิงคโปร์จะมีสิทธิส่งผู้แทนเข้านั่งในรัฐสภาได้ ๑๔ ที่

ในส่วนที่เกี่ยวกับการต่างประเทศการป้องกันราชอาณาจักร ซึ่งเคยเป็น
อำนาจหน้าที่ของข้าหลวงสหราชอาณาจักรและการรักษาความมั่นคงภายใน ซึ่งเป็นอำนาจ
หน้าที่ของคณะกรรมการความมั่นคงภายใน อันประกอบด้วยผู้แทนรัฐบาลสหราชอาณาจักร ๓ นาย
ผู้แทนรัฐบาลสิงคโปร์ ๓ นาย และผู้แทนสหพันธ์มาลายา ๑ นาย นั้น ก็จะได้มอบโอนไป
ให้แก่รัฐบาลกลางของมาเลเซีย ณ กัวดาลัมเปอร์ต่อไป

ซาบาห์หรือบอร์เนียวเหนือ เมื่อสภานิติบัญญัติของซาบาห์หรือบอร์เนียวเหนือ
ได้ลงมติด้วยคะแนนเสียง เป็นเอกฉันท์ เห็นชอบในหลักการที่จะให้รวมเข้าในมาเลเซีย เมื่อ
๑๖ กันยายน ๒๕๐๕ แล้ว ก็ได้กำหนดเงื่อนไขไว้ว่า ในการจัดทำข้อตกลง เกี่ยวกับการร่าง
และการตรารัฐธรรมนูญจะคงให้ความคุ้มครอง เกี่ยวกับผลประโยชน์เหนือสิทธิพิเศษของดินแดน
แห่งนี้ไม่โอกาส เกี่ยวกันสภาก็ได้ลงมติแต่งตั้งผู้แทนชุดหนึ่ง เขารวมคณะกรรมการระหว่าง
รัฐบาลพิจารณาทะเตรียมรายละเอียดเกี่ยวกับการร่างรัฐธรรมนูญด้วย

ซาราวัก สภาเนกริชองซาราวักได้ลงมติโดยปราศจากเสียงคัดค้าน เมื่อ
๒๒ กันยายน ๒๕๐๕ ยอมรับในหลักการ เกี่ยวกับโครงการสถาปนามาเลเซีย โดยกำหนดเงื่อนไข
ทำนองเดียวกับซาบาห์หรือบอร์เนียวเหนือ และได้แต่งตั้งผู้แทนเข้าร่วมในคณะกรรมการ
ระหว่างรัฐบาลเพื่อจัดทำรายละเอียดเกี่ยวกับรัฐธรรมนูญและหากำหนดความคุ้มครอง

บรูไน สุลต่านแห่งบรูไนแสดงท่าทีที่จะเข้าร่วมกับมาเลเซีย มาตั้งแต่ระยะ
เริ่มแรก แต่ถูกพรรคราชาคัดค้านไว้ และหลังจากที่กบฏในบรูไนเมื่อ ๘ ธันวาคม ๒๕๐๕
ได้ถูกกำลังทหารอังกฤษปราบลงราบคาบแล้ว บรูไนก็ได้ส่งผู้แทนไปเจรจากลางกัน
ในหลักการกับรัฐบาลมาลายาในอันที่จะให้บรูไนเข้าร่วมในมาเลเซีย พร้อมทั้งได้เสนอเงื่อนไข

ควา มาลาชาจะตองนำประโยชน์ยิ่งใหญ่ให้บรูไน และประชาชาติในดินแดนนี้ก็จะ
ตองรับรองฐานะของสุลต่านบรูไนให้รวมอยู่ในอันดับของการสืบสันตติวงศ์ขององค์ประมุข
แห่งสหรัษฎ์ และจะตองให้ความคุ้มครองฐานะพิเศษของสุลต่านแห่งบรูไนและประชาชน
ควย

ผู้แทนของสหรัษฎ์มาลาชา สิงคโปร์ และบรูไนได้เปิดประชุมเจรจาชั้น
สุดท้ายขึ้นที่กัวดาลิมเปอร เมื่อ ๑๗ มิถุนายน ๒๕๐๖ เพื่อทำความตกลงในปัญหาราย
ละเอียก ก่อนที่จะลงนามในความตกลงที่กรุงลอนดอน แต่ปรากฏว่าได้มีอุปสรรคเกิดขึ้น
ดังนี้ คือ

สิงคโปร์ไม่อาจตกลงตามข้อเรียกร้องของมาลาชาที่จะให้สิงคโปร์บริจาค
เงิน ๕๐ ล้านดอลลาร์มาลาชา เพื่อช่วยพัฒนาบอร์เนียว เทียบกับในข้อที่จะให้สิงคโปร์
จ่ายเงินค่าภาษีทุกชนิดที่เก็บได้ให้รัฐบาลกลางมาเลเซียถึง ๔๕% ซึ่งในตอนแรก
สิงคโปร์ยอมจ่ายให้เพียง ๓๕% และต่อมาเพิ่มเป็น ๓๕% นอกจากนี้สิงคโปร์ยังขอให้
กำหนดข้อความไว้เป็นพิเศษในรัฐธรรมนูญเกี่ยวกับปัญหาศาลรวมมาเลเซีย

บรูไน ตองการรักษารายได้จากบ่อน้ำมันของตนแยกออกไป (ขณะนี้ประมาณ
ปีละ ๕๐ ล้านดอลลาร์อเมริกัน) แก่มาลาชาเสนอให้มอบรายได้ให้แก่รัฐบาลกลาง หลังจาก
ที่มาเลเซียได้ตั้งแล้ว ๑๐ ปี นอกจากนี้ยังมีปัญหาที่สุลต่านแห่งบรูไนไม่อาจยอมเข้าร่วม
อันดับการสืบสันตติวงศ์ของประมุขแห่งมาเลเซียในเมื่อตองตกไปอยู่กับสุลต่านแห่งสุลต่าน
แห่งรัฐต่าง ๆ ในมาลาชา

เมื่อไม่อาจตกลงปัญหากันได้ นายกรัฐมนตรีมาลาชาจึงได้แต่งตั้งให้ ตน
อับดุล ราซัค รองนายกรัฐมนตรีเป็นผู้แทนเดินทางไปเจรจากับทุกฝ่าย ที่กรุงลอนดอน
ระหว่างตนอับดุล ราซัค รองนายกรัฐมนตรีมาลาชา นายดี กวนยิว นายกรัฐมนตรีสิงคโปร์
และนายคัน แคน แซนดีศรี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอังกฤษ ได้ใช้เวลาถึง ๑๐ วัน จึงทำความ
ตกลงกันได้ โดยที่นาย แซนดีศรี ได้ใช้ความสามารถอย่างเต็มที่ใกล้กับสิงคโปร์และ
มาลาชาปรานีประนีประนอมกันจนสำเร็จ และมีพิธีลงนามในความตกลงเกี่ยวกับมาเลเซียใน

เมื่อวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๐๖ โดยมี ตนกู อับดุล ราห์มัน ซึ่ง เคยทางดวงหน้าไปก่อนหนึ่งวัน และนายแมคมิดแลน นายกรัฐมนตรีอังกฤษรวมลงนามด้วย ข้อตกลงมีดังนี้ คือ สิงคโปร์ตกลงที่จะให้มาเลเซียเงินจำนวน ๑๕๐ ล้านดอลลาร์ภายในเวลา ๑๕ ปี เพื่อนำไปใช้จ่ายในการพัฒนาออร์เนียวเหนือและซาราวัก ในเงินกู้จำนวนนี้ ๑๐๐ ล้านดอลลาร์แรกจะไม่ต้องเสียดอกเบี้ยเป็นเวลา ๕ ปี และหลังจากนั้นผู้เชี่ยวชาญของธนาคารโลกจะสอบสวนและให้คำแนะนำว่าควรจะเรียกเก็บดอกเบี้ยหรือไม่ ส่วนอีก ๕๐ ล้านดอลลาร์จะต้องชำระดอกเบี้ยตามอัตราของธนาคารโลก ส่วนสุดท้ายแห่งบุญในไม่ได้อบรมในความตกลงที่กรุงลอนดอนเนื่องจากไปอาจทำความตกลงในข้อขัดแย้งได้ เพราะบุญในไม่แน่ใจว่ามาเลเซียจะให้ความมั่นคงแก่ตนในกรณีที่มีการรุกรานโดยตรง หรือมีการแทรกซึมบ่อนทำลาย จึงต้องการสัมพันธ์ภาพอันดีกับอินโดนีเซีย และถ้าอยู่ภายใต้ความอารักขาของอังกฤษโดยตรง แม้อังกฤษจะมีข้อผูกพันในการป้องกันร่วมกับมาเลเซีย ข้อผูกพันต่อบุญในก็มีขอบเขตจำกัด และโดยทางอ้อม ถ้าบุญในเข้าร่วมในมาเลเซีย จะคงเสียรายได้ทั้งหมดจากบ่อน้ำมันให้แก่รัฐบาลกลาง หลังจากได้เข้าร่วมแล้ว ๑๐ ปี ซึ่งบุญในไม่อาจยอมได้ เนื่องจากมองไม่เห็นผลประโยชน์ที่ได้รับตอบแทน นอกจากนี้ลำดับอาวุโสของสุดท้ายแห่งบุญในในการสืบสันตติวงศ์เป็นประมุขมาเลเซียจะสูญหายสุด หลังสุดท้ายในรัฐต่าง ๆ ของมาเลเซีย สุดท้ายแต่ละองค์จะอยู่ในตำแหน่งประมุขของมาเลเซียเป็นเวลา ๕ ปี ฉะนั้นสุดท้ายแห่งบุญในเองก็อาจจะสิ้นพระชนม์ไปก่อนที่จะมีโอกาสเป็นประมุขของมาเลเซีย เหล่านี้คือเหตุผลที่บุญในไม่ยอมลงนามในความตกลงที่กรุงลอนดอน

หลังจากที่ได้มีการลงนามในข้อตกลงที่กรุงลอนดอนเมื่อ ๔ กรกฎาคม ๒๕๐๖ แล้ว ประธานาธิบดีอินโดนีเซียได้กล่าวโจมตีข้อตกลงนี้อย่างรุนแรงและเมื่อมีการประชุมระหว่างผู้นำของ ๓ ประเทศ คือ ประธานาธิบดีมาลาปากลัด แห่งฟิลิปปินส์ ประธานาธิบดีซูการ์โน แห่งอินโดนีเซีย และตนกู อับดุล ราห์มัน แห่งสหพันธมาลายา เมื่อ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๐๖ ถึง ๕ สิงหาคม ๒๕๐๖ ได้ตกลงกันว่า จะขอรองให้เขาธิการสหประชาชาติรวบรวมความประสงค์ของประชาชนในซาราวักหรือบอร์เนียวเหนือและซาราวัก โดยแต่ละฝ่ายส่งคณะผู้สังเกตการณ์มาร่วมสังเกตการณ์ปฏิบัติงานของตัวแทนสหประชาชาติเป็นจำนวน ๕ คน

ระหว่างที่มีคณะผู้แทนสหประชาชาติดำเนินงานสำรวจชั้นสุดท้ายใกล้จะเสร็จอยู่แล้วและกำหนดว่า จะประกาศผลการสำรวจได้ใน ๑๔ กันยายน ๒๕๐๖ ตงกู อับดุล ราห์มัน ก็ประกาศเมื่อ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๐๖ ว่า จะถือเอาวันที่ ๑๖ กันยายนเป็นวันสถาปนามาเลเซียอย่างแน่นอน ซึ่งอินโดนีเซียก็ได้ประกาศว่า มาเลเซียที่ตั้งขึ้นใหม่นี้ อินโดนีเซียจะไม่รับรองและจะพยายามทำลายทุกวิถีทาง แต่อย่างไรก็ตามมาเลเซียก็ได้สถาปนาขึ้นจนได้ เมื่อ ๑๖ กันยายน ๒๕๐๖ ภายหลังจากที่มีการริเริ่มขึ้นเพียง ๒ ปี เท่านั้น

ตามที่บรรยายเหตุการณ์มาโดยลำดับ ก็เพื่อแสดงให้เห็นถึงความพยายามในการที่จะจัดตั้งมาเลเซีย ความสำเร็จและความล้มเหลวในการสถาปนามาเลเซียในที่สุด สำหรับอุปสรรคต่าง ๆ นั้น จะได้อธิบายในหัวข้อต่อไป

๒. นโยบายเผชิญหน้าของชุกการโน

"นโยบายเผชิญหน้า" ชุกการโนเป็นผู้เริ่มใช้ เป็นครั้งแรกเมื่อปี ๒๕๐๔ เพื่อประกาศว่าจะเตรียมเผชิญศึกกับเนเธอร์แลนด์ เพื่อให้ได้มาซึ่งบริเวณที่รีอีเรียนตะวันตก ความหมายของคำ ๆ นี้ไม่เป็นที่ทราบกันแน่นอน ประธานาธิบดีชุกการโนได้เริ่มใช้คำ ๆ นี้ อีกเมื่อตงกู อับดุล ราห์มัน ประกาศถึงความคิดที่จะจัดตั้งมาเลเซียขึ้น ประธานาธิบดีชุกการโนได้ประกาศคัดค้านความคิดนี้โดยอ้างว่าการจัดตั้งมาเลเซียเป็นวิธีการอาณานิคมแบบใหม่ (Neo Colonialism) ที่หวังจะรักษาสถาปัตยกรรมเกี่ยวกับน้ำมัน ยางธรรมชาติ และแร่ต่าง ๆ ในดินแดนแถบนี้ของอังกฤษและถ้าหากจัดตั้งมาเลเซียขึ้นแล้ว อินโดนีเซียจะดำเนินนโยบาย **เผชิญหน้า** กับมาลายา (Confrontation Policy) สำหรับนโยบาย **เผชิญหน้า** นี้ ะยกของกระทรวงการต่างประเทศอินโดนีเซียได้อธิบายว่า หมายถึงการรุกรานโดยกองบินทุก ๆ ทาง ไม่ว่าจะเป็นในด้านการเศรษฐกิจ การเมืองหรือการทหาร

^๔ Malaya - Indonesia Relations, *op. cit.*, pp.19-20.

^๕ "ประวัติศาสตร์การข่าวโลก เล่ม ๒", p. 374.

และ ดร. สุนันครีโอ ได้ชี้แจงเพิ่มเติมอีกด้วยว่า อินโดนีเซียจะต้องเผชิญหน้าอย่างเข้มแข็งกับการกระทำใด ๆ ที่เป็นปฏิปักษ์ของมาลายาหลังจากอินโดนีเซียได้ประกาศนโยบายเผชิญหน้ากับมาเลเซียแล้วก็ตามสัมพันธภาพทางการทูตและ เริ่มส่งกองโจรอินโดนีเซียเข้าสู่ดินแดนมาเลเซียตามจุดต่าง ๆ เพื่อเริ่มการก่อกวนมาเลเซีย ประธานาธิบดีซูการ์โนได้เปลี่ยนจากคำว่าเผชิญหน้า (Confrontation) มาเป็น "บดขยี้" (Crush) โดยกล่าวเมื่อวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๐๓ ว่า "ก่อนวันที่ ๑ มกราคม ๒๕๐๘ มาเลเซียจะต้องถูกบดขยี้อย่างสิ้นเชิงโดยอินโดนีเซีย" นโยบายเผชิญหน้าหรือบดขยี้ก็คือความมุ่งหมายที่จะทำลายมาเลเซียโดยตรงทุกวิถีทางนั่นเอง สาเหตุที่อินโดนีเซียดำเนินนโยบายเผชิญหน้าและบดขยี้ต่อมาเลเซียนั้นอินโดนีเซียอ้างว่า เพื่อเป็นการต่อต้านลัทธิอาณานิคมแบบใหม่ของอังกฤษและเพื่อประโยชน์และความปลอดภัยของอินโดนีเซีย แต่อย่างไรก็ตามเหตุผลที่ซูการ์โนกล่าวอ้างว่า เพื่อต่อต้านอังกฤษ ยังไม่สมเหตุผล เหตุผลที่สำคัญซึ่งเขาใจว่าแฝงอยู่เบื้องหลังการคัดค้านการสถาปนาสหพันธ์มาเลเซียอย่างรุนแรงทั้งที่ขัดต่อความคิดเห็นของชาติต่าง ๆ เช่นนี้ ก็คงเนื่องจากความปรารถนาของซูการ์โนที่จะสร้างอินโดนีเซียให้เป็นประเทศที่มีอำนาจเหนือกว่าประเทศอื่นในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ อินโดนีเซียได้สะสมกำลังทางทหารไว้อย่างมหาศาลและมุ่งหมายที่จะได้ดินแดนที่อยู่บนเกาะบอร์เนียวเหนือและซาราวัก บรูไน มาเป็นของตน ซึ่งเป็นที่เข้าใจกันว่าอินโดนีเซียมีแผนการณ์ใหญ่ที่จะสร้างมหาอาณาจักรอินโดนีเซียหรือที่เรียกว่า อินโดนีเซียรายาขึ้นแทนมาเลเซียเพื่อที่อินโดนีเซียจะได้มีอิทธิพลครอบงำทั้ง เกาะบอร์เนียว มาลายา และสิงคโปร์ การจัดตั้งมาเลเซียจึงเป็นการขัดขวางแผนการณ์ขยายอิทธิพลของอินโดนีเซียดังกล่าวแล้ว นอกจากนี้ สถานการณ์ทางเศรษฐกิจของอินโดนีเซียก็กำลังอยู่ในสภาพที่ตกต่ำเป็นอย่างยิ่ง อินโดนีเซียจึงพยายามหันเหความสนใจของประชาชนที่กำลังเดือดร้อนจากภาวะทางเศรษฐกิจใหม่ไปในเรื่องกิจการภายนอกเสีย เหตุผลที่สำคัญอีกประการหนึ่งก็คืออินโดนีเซียรู้ว่า ถ้าจีนปลดปล่อยให้มีการรวมกันโดยราบรื่นมาเลเซียจะบรรลุดูฐานะความเจริญทางเศรษฐกิจอย่างรวดเร็วมั่นคงอันอาจเป็นอันตรายแก่อินโดนีเซียในกาลข้างหน้า เมื่อเปรียบกับภาวะเศรษฐกิจของอินโดนีเซียให้ทั่วโลกและชาวอินโดนีเซียเองเห็น

^๒ Dato Muhammad Ghazali "Confrontation," (Kuala Lumpur), 1964, p. 8.

หลังจากอินโดนีเซียภายใต้การนำของซูการ์โนได้ประกาศนโยบายเอชียหน้า และบดขยี้กับมาเลเซียแล้ว ประธานาธิบดีซูการ์โนก็ได้ประกาศใช้กฎหมาย ๑๒ ข้อ เรียกร่องใหม่ประชาชนอินโดนีเซียทั้งชาติรวมนี้อวมใจกันสนับสนุนนโยบายบดขยี้มาเลเซียให้เป็นผลสำเร็จโดยเร็ว กฎหมาย ๑๒ ข้อของประธานาธิบดีซูการ์โน ดังกล่าวนี้นี้เรียกตามศัพท์อินโดนีเซียว่า "คะวิโคธา" แปลว่าเป็นคำสั่งของผู้เป็นประมุขแห่งประเทศ เรียกร้องให้ประชาชนพลเมืองทั่วประเทศปฏิบัติตามนโยบายสำคัญ ๆ สามประการของประเทศชาติ โดยให้ประชาชนสนับสนุนโครงการปฏิวัติภายในประเทศของอินโดนีเซียทุกวิถีทางให้พร้อมกันสนับสนุนนโยบายบดขยี้ทำลายล้างมาเลเซีย และให้ช่วยเลือกขบถบอร์เนียวและซาราวัก ซึ่งตั้งกองบัญชาการอยู่ในแคว้นกาลิมันตันหรือบอร์เนียวของอินโดนีเซีย

อย่างไรก็ตามจนกระทั่งบัดนี้ความพยายามของซูการ์โนที่จะบดขยี้มาเลเซีย ก่อน ๑ มกราคม ๒๕๐๘ ก็ยังไม่เป็นผลสำเร็จมีแต่จะทำให้อินโดนีเซียมีสถานะทางเศรษฐกิจตกต่ำยิ่งขึ้นกว่าเดิม^๗

๓. บทบาทของฟิลิปปินส์และการเรียกร้องสิทธิเพื่อเกาะบอร์เนียวเหนือ

เมื่อวันศุกร์ ที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๐๕ ประธานาธิบดีมาลาลาร์ปากัดแห่งฟิลิปปินส์ ได้แสดงต่อที่ประชุมหนังสือพิมพ์ในกรุงมะนิลา อ่างสิทธิของฟิลิปปินส์ในอธิปไตยเหนือดินแดนบอร์เนียวเหนือของอังกฤษและว่าได้ให้สมมนตรีต่างประเทศฟิลิปปินส์ที่หนังสือถึงเอกอัครราชทูตอังกฤษยืนยันการเป็นเจ้าของและอธิปไตยของฟิลิปปินส์เหนือดินแดนบอร์เนียวเหนือแล้วพร้อมกับขอให้เปิดการเจรจาระหว่างรัฐบาลทั้งสองโดยอ้างเหตุผลว่าเค็มสุลต่านแห่งบรูไนเป็นเจ้าของดินแดนบอร์เนียวเหนือ ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๓๘๓ ได้ยกให้เค็มสุลต่านแห่งซูลู ซึ่งครอบครองภายใต้อำนาจของฟิลิปปินส์มาแต่โบราณกาล เพื่อเป็นการตอบแทนบุญคุณที่ได้รับความช่วยเหลือทางทหาร แต่เค็มสุลต่านแห่งซูลูได้ทำสัญญาที่ลงนามกันเมื่อ พ.ศ. ๒๔๒๑ มอบอำนาจสิทธิทั้งหมดให้แก่ผู้ริเริ่มก่อตั้งบริษัทบอร์เนียวเหนือของอังกฤษ "อย่างถาวรและชั่วกาลนาน" (for ever and in perpetuity)

^๗ บทความ Newsweek ฉบับ February 15, 1965, p. 26.

โดยสุสานได้รับเงินรายปีจำนวนหนึ่งเป็นการตอบแทน หลังจากนั้น ๕ ปีในปี พ.ศ. ๒๔๒๒ รัฐบาลอังกฤษได้โอนกิจการของบริษัทนั้นมาเป็นของชาติ บอร์เนียวเหนือจึงตกเป็นรัฐในอารักขาของอังกฤษตั้งแต่นั้นมาจนถึง ปี พ.ศ. ๒๔๘๘ รัฐบาลอังกฤษจึงได้ผนวกดินแดนนี้เป็นของตนโดยอ้างสัญญาที่ลงนามกันใน พ.ศ. ๒๔๒๑ ฝ่ายฟิลิปปินส์แย้งว่า การดำเนินการทั้งหมดดังกล่าวไม่ถูกต้องตามกฎหมายแต่แรก เพราะสุสานแห่งซูลูไม่มีสิทธิที่จะโอนดินแดนบอร์เนียวเหนือ หรือถ้ามีสุสานก็เพียงแต่ตั้งใจจะให้เอาเท่านั้น มีชาย ๓ คนการเจรจาระหว่างฟิลิปปินส์กับอังกฤษในเรื่องสิทธิของฟิลิปปินส์ในดินแดนบอร์เนียวเหนือก็คือ อังกฤษแสดงว่าไม่ยอมรับรัฐสิทธิที่ฟิลิปปินส์อ้างได้ เพราะหลักฐานทางกฎหมายอ่อนมาก แต่อย่างไรก็ตามอังกฤษและฟิลิปปินส์ได้เจรจาทำความเข้าใจกันอย่างดีเกี่ยวกับความปลอดภัยของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

สาเหตุที่ฟิลิปปินส์ได้คัดค้านการจัดตั้งมาเลเซีย นอกเหนือจากเหตุผลในเรื่องสิทธิเหนือเกาะบอร์เนียวเหนือแล้วก็คือภัยจากคอมมิวนิสต์ ฟิลิปปินส์ไม่เชื่อว่าเมื่อตั้งมาเลเซียขึ้นแล้ว มาเลเซียจะมีความสามารถเพียงพอที่จะรักษามิติดกั้นของคอมมิวนิสต์ได้ ซึ่งถ้าเกิดเหตุการณ์เช่นนั้น ฟิลิปปินส์ ซึ่งอยู่ใกล้มาเลเซียที่สุดก็จะต้องเป็นเหตุเดือดร้อน เหตุผลเหล่านี้เป็นเหตุผลที่ฟิลิปปินส์ยกขึ้นมาอ้าง อย่างไรก็ตาม เหตุผลเบื้องหลังการคัดค้านของฟิลิปปินส์อาจเป็นเพราะ :-

๑. ประธานาธิบดีมาคาปากัล ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้โดยตรงมาตั้งแต่สมัยที่ยังเป็นสมาชิกสภาสูง มาคาปากัลได้เคยศึกษาปัญหาสิทธิเหนือเกาะบอร์เนียวเหนือของฟิลิปปินส์และได้เสนอข้อคิดเห็นต่อสภาสูง
๒. นักกฎหมายบางคน ผู้หวังจะได้รับผลประโยชน์ทางด้านการเงินจากผู้สืบทอด สุสานแห่งซูลูได้ชักชวนให้สมาชิกสภาผู้แทนบางคนยกเรื่องนี้เข้า และเร่งเร้ารัฐบาลของมาคาปากัลให้ความสนับสนุน
๓. ฟิลิปปินส์อาจรู้สึกอิจฉาที่เห็นสหพันธรัฐมาลายา เริ่มขึ้นกับแกมมากัน ใน ขณะที่ฟิลิปปินส์ไม่ได้อะไรเลยทั้งที่ดินแดนที่เกี่ยวข้องนั้นอยู่ใกล้ฟิลิปปินส์มากกว่ามาลายา

๔. เพื่อเป็นการเอาใจอินโดนีเซีย ซึ่งกำลังคัดค้านทางกองทัพไทยในอินโดนีเซียอยู่ และหวังจะได้ผลประโยชน์ในทางเศรษฐกิจ

เมื่อนายอาซฮารีได้ออกการบดขี้นในบรูไนเมื่อ ๘ ธันวาคม ๒๕๐๕ หลังจากถูกรบลงแล้วได้หลบหนีไปอยู่ที่มะนิลา ฟิลิปปินส์ซึ่งก่อให้เกิดความบาดหมางใจระหว่างมาลาบายากับฟิลิปปินส์เพิ่มขึ้น นอกจากนั้นในวันที่ ๑๘ มกราคม ๒๕๐๖ ประธานาธิบดีมาคาปากัดได้แถลงในรัฐสภาโจมตีการก่อตั้งมาเลเซียบนอย่างเปิดเผย โดยกล่าวหา เช่นเดียวกับอินโดนีเซียว่า การก่อตั้งมาเลเซียบจะทำให้มาลาบายาเป็นประเทศแบ่งอาณานิคมใหม่ของประเทศหนึ่ง อย่างไรก็ตาม การคัดค้านการก่อตั้งมาเลเซียบนฟิลิปปินส์ นักการเมืองบุคคลสำคัญและประชาชนฟิลิปปินส์ไม่ให้เกิดการสนับสนุน เช่น พรรคนาซีออน นาลิสกา ซึ่งเป็นพรรคฝ่ายค้านของฟิลิปปินส์ได้แถลงสนับสนุนการจัดตั้งมาเลเซียบและทำหนังสือมาเล

เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๐๘ รองประธานาธิบดี Emanuel Pelaez แห่งฟิลิปปินส์ได้เสนอให้จัดการประชุมชั้นสุดยอดระหว่างประธานาธิบดีมาคาปากัดแห่งฟิลิปปินส์ประธานาธิบดีซูการ์โนแห่งอินโดนีเซียและนายกรัฐมนตรีกนุก อัมตุล ราห์มัน แห่งมาลาบายาขึ้นเพื่อพิจารณาแก้ไขปัญหาคัดแย้งต่าง ๆ ซึ่งทั้ง ๓ ฝ่ายได้ตกลงยินยอมที่จะเข้าร่วมประชุม โดยจัดให้มีการประชุมระดับรัฐมนตรีต่างประเทศขึ้นก่อนที่มะนิลาตั้งแต่ ๘-๑๐ มิถุนายน ๒๕๐๘ ผลการประชุมฟิลิปปินส์ และอินโดนีเซียได้ประกาศที่จะไม่ขัดขวางการสถาปนามาเลเซียบ หากจะจัดให้มีการหวังเสียงความสนับสนุนของประชาชนเป็นกิมแคบซาราวัตและบอร์เนียวเหนือ โดยมอบให้เลขาธิการสหประชาชาติเป็นผู้ดำเนินการที่ประชุม ๓ รัฐมนตรีมิได้กำหนดแน่นอนว่าจะให้ดำเนินการหวังเสียงด้วยวิธีใด ที่ประชุมได้ตกลงกันด้วยว่าการรวมบอร์เนียวเหนือเข้ากับมาเลเซียบนั้นจะไม่กระทบสิทธิของฟิลิปปินส์ที่จะเรียกร้องอำนาจอธิปไตยเหนือดินแดนนั้นได้ต่อไป ตามกฎหมายระหว่างประเทศ หรือตามหลักการระงับกรณีพิพาทโดยสันติวิธี นอกจากนี้ ที่ประชุมได้ร่างหลักการเกี่ยวกับแผนการของประธานาธิบดีมาคาปากัด ซึ่งเสนอให้จัดตั้งสมาพันธ์มาเลย์ (Malay Confederation) ที่เรียกว่า "Maphilindo" ขึ้น โดยการรวมกันมาเลย์

หลวม ๆ ของชาติทั้ง ๓ คือ ฟิลิปปินส์ อินโดนีเซียและมาเลเซีย ในการร่วมมือและปรึกษาหารือกันในทุก ๆ ทางเพื่อความเจริญก้าวหน้าและเพื่อความปลอดภัยของประเทศสมาชิก ผลของการประชุมขั้นรัฐมนตรีนี้ได้แนวทางไปสู่การประชุมชั้นสูงสุด ซึ่งกำหนดไว้ในไมถากว่า ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๐๖ และได้เปิดประชุมกันขึ้นเมื่อ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๐๖ ถึง ๕ สิงหาคม ๒๕๐๖ ซึ่งการประชุมครั้งนี้เพื่อหาทางแก้ไขปัญหายุ่ยงมาก ๒ ประการ คือ ปัญหาที่ประเทศทั้ง ๓ นี้เกี่ยวข้องกับ ข้อเรียกร้องการสหประชาชาติส่งเจ้าหน้าที่มาสอบสวนความสมัครใจของประชาชนในบอร์เนียวเหนือและซาราวัก ว่า จะดำเนินการเสรีจตั้งก่อนวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๐๖ ได้หรือไม่ ซึ่งทั้งนี้ย่อมขึ้นอยู่กับปัญหาข้อสองที่เกิดขึ้นกับวิธีการสอบความสมัครใจ ประธานาธิบดีซูการ์โน ประธานาธิบดีมาลาปาลัดและตนกูอับดุล ราห์มัน ได้ตกลงปรองคองกันได้ เมื่อประชุมเสรีจตั้งในวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๐๖ ได้มีการลงนามในเอกสาร ๓ ฉบับด้วยกัน คือ

๑. ความตกลง ณ กรุงมะนิลา (Manila Accord) เป็นรายงานการประชุมของรัฐมนตรีต่างประเทศเมื่อเดือนมิถุนายน ซึ่งประชุมของรัฐบาลทั้งสามให้ความเห็นชอบ

๒. ปฏิญญา ณ กรุงมะนิลา (Manila Declaration) เป็นเอกสารวางเค้าโครงร่างของหลักเกณฑ์ในการสถาปนามาฟิลินโดอันเป็นโครงการที่ประเทศทั้งสามจะปรึกษาหารือกันโดยใกล้ชิดในเรื่องที่มีผลได้ผลเสียร่วมกัน

๓. แถลงการณ์ร่วม (Joint Statement) เกี่ยวกับข้อตกลง ซึ่งเป็นผลของการประชุมขั้นสุดท้าย ซึ่งเพิ่งเสรีจตั้งลง

ที่ประชุมได้ขอร้องให้เลขาธิการสหประชาชาติส่งคณะผู้แทนเข้าไปสอบสวนและสำรวจผลการเลือกตั้งในบอร์เนียวและซาราวักว่าประชาชนได้สามัคคีในกิจการทั้งสองเข้าร่วมในมาเลเซียหรือไม่ และการเลือกตั้งเป็นไปโดยบริสุทธิ์เสรีหรือไม่

บทบาทของฟิลิปปินส์ที่สำคัญ ในการประชุมครั้งนี้ก็คือประธานาธิบดีมาลาปาลัดได้เสนอให้มีการจัดตั้งสมาพันธ์มาฟิลินโด (Mapfilindo) ขึ้นโดยประเทศทั้งสาม

คืออินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์ และมาดากา จะรวมกันเข้าในลักษณะสหพันธ์ (Confederation) จะรวมมือกันในกิจการต่าง ๆ จะมีการประชุมหารือกันเป็นประจำสม่ำเสมอระหว่างเจ้าหน้าที่ทุกชั้นในเรื่องที่มีผลได้เสียร่วมกันในทางด้านความมั่นคง ความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจและวัฒนธรรม ประธานาธิบดีมาดากาได้กล่าวไว้ว่า มาซิโดเนีย ไม่ใช่การตั้งรัฐบาลขึ้นใหม่ เพื่อให้มีอำนาจเหนือรัฐบาลของแต่ละประเทศ มาซิโดเนียใหม่เป็นการรวมกลุ่มระหว่างประเทศที่มีเชื้อชาติเดียวกัน หรือมีความผูกพันทางวัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ และภูมิศาสตร์ แต่จะเปิดประตูต้อนรับทุกประเทศโดยไม่คำนึงถึงเชื้อชาติ ศาสนาและนิตินัยที่ให้ความจงรักภักดีอย่างเต็มที่ (Undivided allegiance) ต่อประเทศมาเลย์ประเทศใดประเทศหนึ่ง ข้อเสนอของฟิลิปปินส์นั้นก็เนื่องจากเหตุผลที่ว่า ฟิลิปปินส์ต้องการคลายความผูกพันจากสหรัฐอเมริกา และสร้างความสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นกับประเทศเพื่อนบ้าน แต่เป็นที่น่าเสียดายที่แผนการที่จัดตั้งมาซิโดเนียต้องล้มเหลวไปในที่สุด ทั้งนี้เนื่องจากความขัดแย้งกันในเรื่องผลการสอบสวนประมุขของเจ้าหน้าที่สหประชาชาติในดินแดนบอร์เนียวเหนือ และซาราวัก เมื่อมาดากาได้สถาปนา มาเลเซีย เมื่อวันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๐๒ ฟิลิปปินส์ก็ยังไม่ยอมรับรองมาเลเซีย ซึ่งเป็นเหตุให้ถกเถียงกัน นายกรัฐมนตรีมาเลเซียได้ประกาศตัดสัมพันธ์ทางการทูตกับฟิลิปปินส์ในวันที่ ๑๗ กันยายน ๒๕๐๒

ความสัมพันธ์ระหว่างฟิลิปปินส์กับมาเลเซียนั้น แม้เดิมมีความสัมพันธ์เป็นอันดีติดกับอินโดนีเซีย ทั้งนี้เพราะว่ามาเลเซียและฟิลิปปินส์เป็นประเทศสมาชิกสมาคมอาสาและมีนโยบายต่อต้านคอมมิวนิสต์เหมือนกัน จึงไม่ว่าที่จะมีความบาดหมางกันถึงขนาดที่ต้องตัดสัมพันธ์ทางการทูต และฟิลิปปินส์โดยทั่วไปก็อ้างกับชาวอินโดนีเซียคือชาวฟิลิปปินส์ไม่มีความหวาดเกรงจักรวรรดินิยมหรือเกียติขังประเทศตะวันตกเหมือนอย่างชาวอินโดนีเซีย ชาวฟิลิปปินส์เองก็ต้องการที่จะผูกมิตรกับประเทศต่างๆ ไปดังนั้น

^๕ "ประวัติศาสตร์จากทั่วโลก เล่ม ๒", op. cit., pp.388-389.

การที่ประธานาธิบดีมาคาปากัล ดำเนินนโยบายต่างประเทศจนต้องถักความสัมพันธ์ทางการ
การทุกกับนี้ ชาวฟิลิปปินส์โดยทั่วไปอาจจะไม่พอใจและเป็นผลทำให้ประธานาธิบดีมาคา
ปากัลต้องเปลี่ยนท่าทีต่อมาเดเซียเสียใหม่ เพื่อประโยชน์ทางการเมืองภายในของตน
เองก็เป็นได้ ดังเช่น นายลอเรนโซ โทฆูดอง ประธานคณะกรรมการวิเทศสัมพันธ์
แห่งสภาสูงฟิลิปปินส์ได้แถลงคัดค้านและโจมตีประธานาธิบดีมาคาปากัล เมื่อ ๑๕
ตุลาคม ๒๕๐๖ โดยยื่นยันให้ฟิลิปปินส์รับรองมาเดเซีย

ท่าทีของฟิลิปปินส์ในระยะหลัง ๆ นี้ก็ได้แสดงท่าทีที่อีกตัวออกห่างจาก
อินโดนีเซียยิ่งขึ้น ทั้งนี้ เนื่องจากได้มีข่าวที่ว่าอินโดนีเซียวางแผนการที่จะเข้ายึดเอา
เกาะมินดาเนาของฟิลิปปินส์ ภายใน พ.ศ. ๒๕๑๓ โดยนายเปเรดตา รัฐมนตรีกลาโหม
ฟิลิปปินส์ได้แถลงถึงเรื่องนี้เมื่อจับสายลับของอินโดนีเซียได้ เมื่อเดือนกุมภาพันธ์
๒๕๐๘ ซึ่งทำให้ฟิลิปปินส์มีความไม่ไว้วางใจอินโดนีเซียมากยิ่งขึ้น ดังจะเห็นได้จาก
จากที่จับสายลับอินโดนีเซียได้แล้วประธานาธิบดีมาคาปากัลได้เดินทางไปตรวจราชการ
บริเวณนั้น และสั่งให้ตั้งสถานีทหารเรือขึ้นที่มินดาเนาและได้ขออนุมัติงบประมาณ ๒๐๐
ล้านเปโซ จากรัฐสภาเพื่อปรับปรุงแผนการป้องกันภาคใต้ของฟิลิปปินส์ เหตุการณ์นี้
เกิดขึ้นทำให้ฟิลิปปินส์ห่างเหินจากอินโดนีเซีย เพราะฟิลิปปินส์เองก็ไม่เห็นด้วยกับ
การดำเนินนโยบายอย่างรุนแรงของประธานาธิบดีชูการ์โนอยู่แล้ว โดยประธานาธิบดีมาคา
ปากัลได้พยายามทำตนเป็นผู้ไกลเกลี่ยอยู่เสมอมา

สำหรับปัญหาขัดแย้งระหว่างมาเดเซียกับฟิลิปปินส์ในปัจจุบันนี้ก็มิเป็นมิ่งว่า
ฟิลิปปินส์ต้องการที่จะให้ศาลโลกเป็นผู้ชี้ขาดในกรณีกรณีสิทธิเมื่อคิมแคนธานาห์ ซึ่ง
มาเดเซียคัดค้านการที่มาเดเซียคัดค้านนี้ก็คงเนื่องจากเหตุผลที่ว่า

๑. มาเดเซียไม่ต้องการเสี่ยงที่จะสูญเสียดินแดนอันเนื่องมาจากผลการ
พิจารณาของศาลโลก
๒. การบอกปัดสิทธิการเรียกร้องของฟิลิปปินส์เป็นการตัดปัญหาเสีย
ของฟิลิปปินส์ที่พยายามหาทางเปลี่ยนข้อเรียกร้องอยู่เรื่อย ๆ

อย่างไรก็ตาม เขาใจว่าปัญหานี้คงจะทำความเข้าใจและตกลงกันได้ในที่สุด เพราะทั้งสองประเทศก็ได้แต่งตั้งกงสุลและเจ้าหน้าที่ไปประจำปฏิบัติงานที่มะนิลาและ กัวลาลัมเปอร์ ตั้งแต่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๐๗ อยู่แล้ว โดยนายจวนดี โอนีซีโอ อดีตกงสุลใหญ่ประจำสิงคโปร์ เป็นกงสุลฝ่ายฟิลิปปินส์ เจ้าหน้าที่ประจำกงสุล ๗ คน นายอาดี้ อับดุลลาห์ เป็นกงสุลมาเลเซีย ประจำมะนิลา พร้อมด้วยเจ้าหน้าที่ ๔ คน นอกจากนี้ เนื่องจากในปลายปี ๒๕๐๘ ได้มีการเลือกตั้งประธานาธิบดีฟิลิปปินส์ขึ้นใหม่ โดยนาย มาร์กอสชนะการเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีคนใหม่ของฟิลิปปินส์ เป็นผลให้นายมาคาปากัล พนจากตำแหน่งประธานาธิบดีไป ซึ่งนายมาร์กอสก็ได้เปลี่ยนนโยบายต่างประเทศที่มีต่อ มาเลเซียใหม่ เป็นผลให้ทั้งสองประเทศก็มีความสัมพันธ์ทางการทูตต่อกันอย่างเดิม ภายหลังจากที่อินโดนีเซียและมาเลเซียตกลงคืนที่ดินแล้ว โดยฟิลิปปินส์และมาเลเซียได้ สถาปนาสัมพันธภาพทางการทูตในระดับปกติระหว่างกันขึ้นเมื่อ ๓ มิถุนายน ๒๕๐๘

๔. ความสัมพันธ์ของจีนแดงและรัสเซียต่อนินโดนีเซีย

จีนแดงได้แสดงท่าทีสนับสนุนนโยบาย เอเชียใหม่ ของอินโดนีเซียมาตั้งแต่ แรก ทั้งนี้เพราะจีนแดงกำลังมีอิทธิพลเป็นอย่างมากอยู่ในดินแดนอินโดนีเซีย เนื่องจากไอคิต ซึ่ง เป็นหัวหน้าพรรคคอมมิวนิสต์ในอินโดนีเซีย เป็นผู้สนับสนุนและนิยมระบบคอมมิวนิสต์ของปักกิ่ง อย่างเปิดเผยช่วยเป็นกำลังสำคัญของจีนแดง (นายไอคิตผู้นี้เป็นผู้ที่มีอิทธิพลมากอยู่ในอินโดนีเซียซึ่งจะได้พิจารณาถึงความสำคัญของบุคคลผู้นี้ ซึ่งมีอยู่เบื้องหลังนโยบายการเมืองของ ชูกรในต่อไป) จีนแดงได้สนับสนุนอินโดนีเซียอย่างเต็มที่ในนโยบายแอนตี้ตะวันตกโดยเฉพาะ อังกฤษกับอเมริกา จีนแดงได้ตกลงที่จะให้ความสนับสนุนทั้งทางทหารและทางเศรษฐกิจต่อนินโดนีเซียในการดำเนินการสงครามกองโจรต่อมาเลเซีย นายสุบันครี ธีร์มุนตรีต่างประเทศอินโดนีเซียได้แถลงต่อผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์ที่คอนเมือง เมื่อ ๒๕ มกราคม ๒๕๐๘ ว่า ปักกิ่งยืนยันที่จะให้ความช่วยเหลือเป็นจำนวนเงิน ๑๕๐ ล้านดอลลาร์ต่อนินโดนีเซีย เมื่อจอมพล เซนยีร์มุนตรีต่างประเทศจีนแดงไปเยือนอินโดนีเซีย เมื่อเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๐๗ ก็ได้ อาสาที่จะให้ความช่วยเหลือทั้งทางกำลังและอาวุธต่อนินโดนีเซียเพื่อเปิดฉากการทำสงคราม

กองโจรขนาดใหญ่ขึ้น เป็นที่เชื่อกันว่าการที่อินโดนีเซียลาออกจากองค์การสหประชาชาติ ก็เนื่องมาจากคำแนะนำของจีนแตงนึ่งเอง ประธานาธิบดีซูการ์โนได้พยายามพบปะและเจรจากับนายกรัฐมนตรีโจว เอินไต๋อยู่เสมอโดยเมื่อเดือนเมษายน ๒๕๕๕ ซูการ์โนได้เชิญโจว เอินไต๋และจอมพลเฉินอี้ไปอินโดนีเซียเนื่องในพิธีฉลองครบรอบ ๑๐ ปีของการประชุมอาฟโร-เอเซียที่บันดง

เมื่อกลางเดือนมกราคม ๒๕๐๘ ดร.สุบันคริโฮซิงได้เดินทางไปเยือนปักกิ่ง เพื่อขอความช่วยเหลือทางทหารแก่อินโดนีเซียได้กล่าวว่า อินโดนีเซียกับจีนคอมมิวนิสต์ จะขอกอดคอค่าเงินงานร่วมกันตลอดไปโดยไม่มีก้ำกั๊กใด ๆ ไม่ว่าจะเป็นภายในประเทศ หรือนอกประเทศจะมาแยกประเทศทั้งสองให้เลิกร่วมมือกันได้ เขากล่าวต่อไปว่า อินโดนีเซียและจีนแดงมีศัตรูร่วมกันคือพวกจักรวรรดินิยมที่มีสหรัฐอเมริกาและอังกฤษเป็นหัวหน้า การทอสนั้นไม้อาจจะแยกออกจากกันได้ เพราะอินโดนีเซียและจีนแดงมีอุดมคติอย่างเดียวกันและมุ่งต่อสู้ร่วมกันและนายพลโลจูย ซึ่ง ประธานคณะเสนาธิการจีนคอมมิวนิสต์ได้แถลงที่ปักกิ่งว่า ถ้าหากอินโดนีเซียถูกโจมตีแล้ว ประชาชนจีน ๖๕๐ ล้านคนจะไม่ยอมนิ่งดูคายเป็นอันขาด

เป็นที่น่าสัง เกตว่าอินโดนีเซียนั้นปรารถนาที่จะได้คำรับรองและยืนยันอย่างแน่นนอนจากจีนคอมมิวนิสต์ในอันที่จะให้ความช่วยเหลือทางทหารแก่อินโดนีเซีย ถ้าหากว่าการใช้นโยบายเผชิญหน้าของอินโดนีเซียต้องก้าวไปถึงขั้นต้องมีการสู้รบเกิดขึ้นแล้ว แต่จีนแดงก็ให้แต่เพียงคำมั่นสัญญาที่คลุมเคลือและเป็นที่น่าสงสัยว่าจะเป็นการช่วยเหลือแต่เพียงคำพูดมากกว่าที่จะให้ความช่วยเหลืออย่างจริงจัง ทั้งนี้เพราะจีนคอมมิวนิสต์นั้นไม่อยู่ในฐานะที่จะให้ความช่วยเหลือแก่ประเทศใดได้มากนัก ในเมื่อพิจารณาความสามารถของประเทศจีนคอมมิวนิสต์ในปัจจุบันนี้

สำหรับรัสเซียนั้น เนื่องจากในระยะนั้นกำลังมีความแตกร้าวกับจีนคอมมิวนิสต์อย่างมากมาย จึงได้แสดงความเห็นขัดแย้งกับจีนคอมมิวนิสต์โดยคัดค้านการที่อินโดนีเซียจะลาออกจากองค์การสหประชาชาติ (ซึ่งจีนคอมมิวนิสต์สนับสนุนว่าเป็นนโยบายที่ฉลาดและเด็ดขาด) ว่าเป็นการกระทำที่ไม่สมควร แต่อย่างไรก็ตามหนังสือพิมพ์อิสเวสเตีย

โคลงบทความสนับสนุนแผนการอินโดนีเซียที่ไม่ยอมรับอาณานิคมใหม่และเก่าในมาเลเซีย โดยโจมตีว่า เป็นฐานทัพของอังกฤษในสิงคโปร์ และเป็นเครื่องมือที่ไซบีเรียของเอกราชของอินโดนีเซียด้วย เหตุนี้อินโดนีเซียจึงต้องดำเนินนโยบายคัดค้านมาเลเซีย ซึ่งถือว่าเป็นการก่อกองอาณานิคมขึ้นใหม่และสหภาพโซเวียตอยู่ในกลุ่มประเทศที่เห็นใจการต่อสู้ของอินโดนีเซีย เพื่อผลประโยชน์ของประชาชาติและขอสนับสนุนความตั้งใจที่จะจัดอาณานิคมขึ้นใหม่และขึ้นขึ้น เพื่อเป็นปรปักษ์ต่อประเทศใหม่ในเอเชีย รัสเซียยังคงใช้สิทธิยับยั้งข้อเสนอของนอร์เวในคณะมนตรีความมั่นคง (Security Council) สหประชาชาติที่จะยุบข้อพิพาทระหว่างมาเลเซียและอินโดนีเซียเมื่อปี ๒๕๐๗ อย่างไรก็ตาม รัสเซียได้พยายามหลีกเลี่ยงที่จะนำตนเข้าไปเกี่ยวข้องกับกรณีพิพาทโดยตรงและพยายามที่จะต่อต้านอิทธิพลของจีนแดงที่มีในอินโดนีเซีย ตั้งแต่ปี ๒๕๐๓ เป็นต้นมา รัสเซียได้ช่วยเหลือให้อาวุธยุทโธปกรณ์แก่ประเทศอินโดนีเซีย แต่มาในระยะหลังโซเวียตช่วยน้อยลง เนื่องจากอินโดนีเซียมีท่าทีเห็นชอบกับนโยบายของปักกิ่งมากยิ่งขึ้น ฉะนั้น จากสถานการณ์ในปัจจุบันจึงไม่อาจหวังพึ่งรัสเซียได้มากนัก

๕. สหประชาชาติกับกรณีพิพาท

กฎบัตรสหประชาชาติ มาตรา ๑ ได้กำหนดความมุ่งหมายของ

สหประชาชาติไว้ว่า

"๑ เพื่อธำรงไว้ซึ่งสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศและมุ่งต่อจุดหมายปลายทางอันนี้ จะได้ดำเนินการร่วมกันอันเป็นผลจริงจัง เพื่อการป้องกันและการขจัดปัดเป่าการคุกคามต่อสันติภาพ และเพื่อปราบปรามการรุกรานหรือการล่วงละเมิดอื่น ๆ ต่อสันติภาพ ตลอดจนจะนำโดยสันติวิธีและสอดคล้องกับหลักการแห่งความยุติธรรมและกฎหมายระหว่างประเทศอันจะนำไปสู่การวางละเมิดสันติภาพได้ ฯลฯ"

และเพื่อให้เป็นไปตามความมุ่งหมายในหลักการข้างต้น องค์การและสมาชิกจะต้องดำเนินการตาม มาตรา ๒ ดังนี้ คือ

"๑.๓ สมาชิกทั้งปวงจะต้องระงับกรณีพิพาทระหว่างประเทศของตนโดยสันติวิธีในลักษณะการ เช่นที่จะไม่เป็นการร้ายแก่สันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศและความยุติธรรม

๔. ในความเข้มแข็งระหว่างประเทศสมาชิกทั้งปวงจักต้องละเว้นการคุกคาม หรือการไร้อำนาจต่อบูรณะภายในอาณาเขตหรือเอกราชทางการเมืองของรัฐใด ๆ หรือ การกระทำในลักษณะการอื่นใดที่ไม่สอดคล้องกับความมุ่งหมายของสหประชาชาติ^{๑๐}

เนื่องจากกฎบัตรสหประชาชาติได้กำหนดความมุ่งหมายและวิธีดำเนินการ เพื่อให้ได้มาซึ่งสันติภาพและความสงบสุขบนพื้นโลกดังกล่าวนี้อย่างแท้จริง สหประชาชาติจึงถือเป็นหน้าที่สำคัญของตนในอันที่จะคอยสอดส่องและระงับข้อพิพาทต่าง ๆ ซึ่งเกิดไประหว่างสมาชิกไม่ว่าจะที่ไหนบนพื้นโลก สำหรับกรณีปัญหาข้อพิพาทระหว่างอินโดนีเซียกับมาเลเซียที่เหมือนกัน สหประชาชาติได้ให้ความสนใจและพยายามหาทางที่จะช่วยไกล่เกลี่ยไม่ให้เป็นเรื่องลุลกลามใหญ่โตต่อไปเรื่อยมา ทั้งนี้เนื่องจากว่าทั้งอินโดนีเซียและมาเลเซียต่างก็เป็นสมาชิกขององค์การสหประชาชาติด้วยกันทั้งสองประเทศ องค์การสหประชาชาติจึงถือเป็นหน้าที่ที่จะต้องหาทางระงับข้อพิพาทนี้โดยเริ่มตั้งแต่ที่ประชุมสุดยอดระหว่างประธานาธิบดีชุการ์โน ประธานาธิบดีกาภาปกัดและนายกรัฐมนตรีศันกู อัมดุล ราหมัน ซึ่งประชุมกันที่มินดาระหว่าง ๓๐ กรกฎาคมถึง ๕ สิงหาคม ๒๕๐๖ ได้ตกลงที่จะขอร้องให้เลขาธิการสหประชาชาติส่งคณะผู้แทนเข้าไปสอบสวนและสำรวจผลการเลือกตั้งในบอร์เนียวเหนือและซาราวัก ซึ่งเลขาธิการสหประชาชาติก็ยอมรับอย่างเต็มใจในการปฏิบัติหน้าที่นี้โดยจัดส่งผู้แทนเลขาธิการสหประชาชาติไปสำรวจตลอดจนส่งเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่ขององค์การสหประชาชาติ เช่น นายบาราซิมตัน รองเลขาธิการสหประชาชาติไปสับคัมกับทั้งเหตุการณ์ตั้งได้แยกพิจารณาแล้วในบทที่ ๓ ข้อ ข. (๒) เรื่องการสอบสวนประชามติในซาราวักและบอร์เนียวเหนือของผู้แทนสหประชาชาติ แม้ว่าอินโดนีเซียจะไม่ยอมรับผลการสำรวจของผู้แทนสหประชาชาติก็ตาม แต่ก็ถือได้ว่าเป็นความพยายามอย่างหนึ่งของสหประชาชาติที่จะช่วยไกล่เกลี่ยปัญหาต่อมา เมื่อมีการเจรจาหยุดยิงกัน เลขาธิการองค์การสหประชาชาติก็ได้รับการขอร้องให้ช่วยแต่งตั้งประเทศไทยเป็นผู้ควบคุมดูแลการหยุดยิง ซึ่งเลขาธิการฯ ก็ได้ช่วยดำเนินการให้ ซึ่งการหยุดยิงก็ไม่สามารถบรรลุผลได้ เมื่อกองโจรอินโดนีเซียรุกรานมาเลเซียหนักเข้า รัฐบาลมาเลเซียก็ได้ตกลงใจนำเรื่องนี้เข้าสู่ที่ประชุมของคณะมนตรีความมั่นคงสหประชาชาติ โดย Dato Tsmail Bin Dato Abdul Rahman รัฐมนตรีว่าการยุติธรรมและมหาดไทย

^{๑๐} กฎบัตรสหประชาชาติ มาตรา ๑, ๒.

ซึ่ง เป็นหัวหน้าคณะผู้แทนมาเลเซียประจำสหประชาชาติ เป็นผู้แถลงในที่ประชุม เมื่อวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๐๗ ซึ่งได้มีการโต้แย้งกันอย่างหนักระหว่างผู้แทนของมาเลเซียและผู้แทนของอินโดนีเซีย^{๑๑} ปรากฏว่าที่ประชุมคณะมนตรีความมั่นคงสหประชาชาติได้ให้ความเห็นอกเห็นใจต่อมาเลเซียเป็นอย่างมาก แต่เพื่อเป็นการประนีประนอมข้อพิพาท ผู้แทนนอร์เวย์จึงได้เสนอร่างมติขอเสนอต่อที่ประชุมคณะมนตรีความมั่นคง เมื่อ ๑๕ กันยายน ๒๕๐๗ โดยแถลงถึงความกังวลอย่างลึกซึ้งของคณะมนตรีความมั่นคงต่อกรณีพิพาท และการปะทะกันด้วยกำลังอาวุธในดินแดนแถบนั้นและได้เสนอมติดังนี้ คือ

๑. เสียใจต่อเหตุการณ์ซึ่งเกิดขึ้นในอาณานิคมแถบนี้
๒. เสียใจต่อเหตุการณ์ในวันที่ ๒ กันยายน ๒๕๐๗ ซึ่งก่อให้เกิดการรื้อฟื้นขึ้นโดยผู้แทนมาเลเซีย (เหตุการณ์ดังกล่าวคือ การส่งกองโจร เข้าสู่ดินแดนมาเลเซีย)
๓. ขอเรียกร้องให้พยายามทุกวิถีทางที่จะหลีกเลี่ยงกรณีเช่นนี้อีก
๔. เรียกร้องกรณีให้หลีกเลี่ยงจากการข่มขู่ทั้งหมดหรือการใช้กำลังและให้เคารพต่อบูรณภาพของดินแดนและอิสระภาพทางการเมืองของซึ่งกันและกันและให้สร้างสรรบรรรยากาศอันนำมาซึ่งการเจรจา

๕. แนะนำรัฐบาลของกรณีให้เจรจากันตามพื้นฐานของแถลงการณ์ร่วม ซึ่งออกโดยประมุขของรัฐบาลทั้งสาม ภายหลังจากการประชุมที่โตเกียว เมื่อ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๐๖ และให้คณะกรรมการไกล่เกลี่ยซึ่งจัดตั้งขึ้นโดยแถลงการณ์ร่วมฉบับนั้นที่ดำเนินการแจ้งให้คณะมนตรีความมั่นคงทางการทหารทราบถึงความคลี่คลายของสถานการณ์^{๑๒}

แต่เป็นที่น่าเสียใจว่า ความพยายามของนอร์เวย์ที่จะไกล่เกลี่ยข้อพิพาทโดยมตินี้ไม่เป็นผล เนื่องจากรัสเซียได้ใช้สิทธิยับยั้ง (Veto) ครั้งที่ ๑๐๖ ต่อมตินี้ โดยมีผู้แทนเชโกสโลวาเกียเป็นผู้สนับสนุนรัสเซีย ส่วนประเทศอื่นอีก ๕ ประเทศในคณะมนตรีความมั่นคงให้ความสนับสนุนมติของนอร์เวย์ คือ นอร์เวย์ สหรัฐอเมริกา สหราชอาณาจักร ฝรั่งเศส จีน บราซิล ไชวอร์โคสต์ มอโรคโค และโบลิเวีย

^{๑๑} คำแถลงของผู้แทนมาเลเซียและผู้แทนอินโดนีเซียประจำสหประชาชาติต่อคณะมนตรีความมั่นคง เมื่อ ๘, ๑๐, ๑๔, ๑๕ กันยายน ๒๕๐๗

^{๑๒} จากร่างมติเสนอโดยผู้แทนนอร์เวย์ต่อคณะมนตรีความมั่นคง เมื่อ ๑๕ กันยายน ๒๕๐๗ ภายหลังจากที่ได้อ่านคำแถลงของผู้แทนมาเลเซียและอินโดนีเซียแล้ว

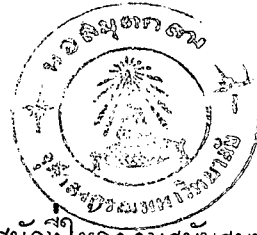
อินโดนีเซียได้แสดงความไม่พอใจต่อการสหประชาชาติมาตั้งแต่ครั้งผู้แทนสหประชาชาติได้เผยแพร่ผลการสำรวจประชามติในซาราวักและบอร์เนียวเหนือโดยกล่าวหาว่า เชาธิการสหประชาชาติบิดเบือนความจริง อินโดนีเซียก็พยายามผลักดันออกจากสหประชาชาติมากขึ้น และเมื่อมาเลเซียได้เป็นสมาชิกคณะมนตรีความมั่นคงสหประชาชาติเมื่อต้นมกราคม ๒๕๐๘ อินโดนีเซีย โดยประธานาธิบดีซูการ์โนก็ได้ประกาศลาออกจากองค์การสหประชาชาติ ประธานาธิบดีซูการ์โนได้ประกาศต่อหน้าประชาชนในกรุงจาการ์ตาเมื่อ ๗ มกราคม ๒๕๐๘ ว่า เหตุผลที่อินโดนีเซียออกจากสหประชาชาติก็เนื่องจากว่า สหประชาชาติได้หมิ่นประมาทอินโดนีเซีย ๒ ครั้ง คือครั้งแรกเมื่อสหประชาชาติสำรวจประชามติประชาชนในดินแดนซาราวัก และบอร์เนียวเหนือ โดยซูการ์โนหาว่า องค์การสหประชาชาติบิดเบือนความจริง ครั้งที่สอง คือการที่ไต้หวันเข้าเป็นสมาชิกคณะมนตรีความมั่นคงสหประชาชาติ

สาเหตุการลาออกจากองค์การสหประชาชาติของอินโดนีเซียนั้น หนังสือพิมพ์ "อินโดนีเซีย นัธราลด์" ซึ่งเป็นปากเสียงของกระทรวงการต่างประเทศอินโดนีเซียได้ให้เหตุผลว่า ประการแรกเนื่องจากสหประชาชาติได้มีมติรับประเทศมาเลเซียเข้าเป็นสมาชิกคณะมนตรีความมั่นคงสหประชาชาติ ประการต่อไปก็คือ การที่อินโดนีเซียถอนตัวออกนี้ ก็เพื่อประโยชน์ของอินโดนีเซียเอง เพราะว่าอินโดนีเซียไม่จำเป็นต้องปฏิบัติตามข้อผูกพันซึ่งทำไว้กับสหประชาชาติในกรณีเกาะเวสต์อีเรียนอีกต่อไป (เมื่อสหประชาชาติมีมติให้เนเธอร์แลนด์ถอนตัวออกจากเวสต์อีเรียนนั้นได้ให้อินโดนีเซียปกครองชั่วคราว และให้คำสัญญาไว้ว่า เมื่อถึง ค.ศ. ๑๙๖๘ จะให้มีประชามติในเวสต์อีเรียนอีกครั้งหนึ่งว่าเป็นเอกราชหรืออยู่กับอินโดนีเซียต่อไป) เหตุผลอีกประการหนึ่งก็คือ อินโดนีเซียถือว่าการที่สหประชาชาติมีมติให้มาเลเซียเข้าเป็นสมาชิกแห่งความมั่นคงนั้นแสดงให้เห็นชัดว่า สหประชาชาติกลายเป็นที่หมิ่นประมาทของประเทศที่มีปฏิริยาคล้ายกันยิ่งขึ้นทุกที และเป็นองค์การซึ่งเสื่อมโทรมลงจนเป็นเครื่องมือของประเทศมหาอำนาจที่เป็นประเทศล่าเมืองขึ้นที่ยังเหลือตกค้างอยู่ เช่น อังกฤษ และสหรัฐอเมริกา

การลาออกครั้งนี้ประเทศต่าง ๆ เกือบทั่วโลกได้คัดค้านและขอให้ประธานาธิบดีซูการ์โนตัดสินใจเสียใหม่ รัฐบาลอินโดนีเซียได้ขอร้องให้อินโดนีเซียตัดสินใจเสียใหม่ ประธานาธิบดีเอ็นกูมาห์แห่งมาลาไค์ส่งสาส์นพิเศษฉบับหนึ่งถึงประธานาธิบดี

ชุกการโน แจงว่าการกระทำครั้งนี้ของอินโดนีเซียอาจทำให้ประสิทธิภาพในอิทธิพลและความเป็นปึกแผ่นของกลุ่มประเทศอาฟร-เอเชียเสื่อมโทรมลงไปอย่างใหญ่หลวง ประธานาธิบดีซันต เซอร์แห่งสาธารณรัฐอาหรับ และนางบันการาไนยิเก นายกรัฐมนตรีลังกา ไครวมกับประธานาธิบดีตีโตแห่งยูโกสลาเวีย วิงวอนให้ประธานาธิบดีชุกการโน คิดเสียใหม่โดยกล่าวว่า การถอนตัวออกจากสหประชาชาติของอินโดนีเซีย นั้นอาจเป็นอันตรายต่อการสู้รบด้วยลัทธิอาณานิคมและความไม่เสมอภาค โซเวียตรัสเซียได้แสดงความไม่เห็นชอบในการที่อินโดนีเซียลาออกนี้ โดยโซเวียตพิจารณาเห็นว่า การที่อินโดนีเซียลาออกจะทำให้เกิดความกระทบกระเทือนและทำให้เกิดสถานการณ์ยุ่งยากยิ่งขึ้นอีก นายเอ็น เอ มิค เซลอฟ เอกอัครราชทูตโซเวียตประจำการที่จาการ์ตาได้เข้าพบ คร. สุนันตรีโอ และได้แจ้งให้ทราบถึงทัศนะของโซเวียตและขอให้อินโดนีเซียยังคงเป็นสมาชิกสหประชาชาติอยู่ต่อไป มีเพียง ๒ ประเทศที่แสดงความยินดีกับการลาออกของอินโดนีเซีย ประเทศแรกคือจีนคอมมิวนิสต์โดยนายโจว เอินไล ได้แสดงความยินดีและสรรเสริญอินโดนีเซียอย่างมากในการลาออกอีกประเทศหนึ่งก็คือมาเลเซียซึ่งตนกู อับดุล ราห์มัน ได้แถลงว่าการที่อินโดนีเซียออกไปจากสหประชาชาติก็ดีแล้ว แม้ว่าจะได้รับการชักชวนจากประเทศต่าง ๆ เกือบทั่วโลก แต่ประธานาธิบดีชุกการโนก็ยังยืนยันหัดความคิดเดิมและลาออกจากสหประชาชาติจนได้

การที่อินโดนีเซียลาออกจากสหประชาชาตินั้นนับว่า เป็นการเดินนโยบายที่ผิดพลาดอย่างยิ่ง เพราะอินโดนีเซียไม่ได้ประโยชน์อะไรจากการกระทำครั้งนี้เลย เพราะถูกคัดค้านจากประเทศต่าง ๆ เกือบทั่วโลก รวมทั้งประเทศที่เป็นกลางและเป็นคอมมิวนิสต์ อินโดนีเซียยังต้องสูญเสียความช่วยเหลือต่าง ๆ ที่จะได้รับจากองค์การสหประชาชาติไปเป็นจำนวนมากในขณะ ประธานาธิบดีชุกการโนมุ่งหวังที่จะจัดตั้งกลุ่มประเทศที่เกิดขึ้นใหม่ (United Nations of New Emerging Force) โดยหวัง

จะตั้งตัว เป็นผู้นำกลุ่มประเทศเหล่านี้ แต่ก็ไม่มีการประเทศนักที่ให้ความสนับสนุนความ
คิดเห็นนี้ ส่วนประเทศมาเดเชียนั้น ไคมุงหวังที่จะใช้สหประชาชาติให้เป็นประโยชน์
ต่อตนเองเต็มที่ โดยขอให้ช่วยรักษาเอกราชและความปลอดภัยให้แก่มาเดเชีย

การลาออกของอินโดนีเซียจากองค์การสหประชาชาตินี้ เท่ากับ เป็นการ
ปลิดตัวออกไปอยู่โดดเดี่ยว โดยไม่เกี่ยวข้องกับสหประชาชาติต่อไปอีก การกระทำ
เช่นนี้ของประธานาธิบดีซูการ์โนทำให้การแก้ไขสถานการณ์ยากยิ่งขึ้นไปอีก เพราะ
เมื่อองค์การสหประชาชาติซึ่ง เดิมเคยใช้สำหรับ เป็นสถานที่เจรจาและทำความ
ตกลงกันได้ถูกละเลยและถูกเหยียบย่ำเสียแล้ว ก็มองไม่เห็นว่าจะมีองค์การใด
สามารถจะทำหน้าที่แทนได้ การตัดสินใจของประธานาธิบดีซูการ์โนนี้ เข้าใจว่า
ทำไปด้วยความจำเป็นและถูกกดดันจากคอมมิวนิสต์ในประเทศและแรงสนับสนุนของจีน
คอมมิวนิสต์ ซึ่งก่อให้เกิดผลเสียแก่อินโดนีเซียมากกว่าผลดี

ข. ลักษณะของความตึงเครียด

๑. การกบฏในบรูไน

ระยะเมื่อก่อนการจัดตั้งมาเดเชียนั้น มีเหตุการณ์ที่สำคัญ
เกิดขึ้นเหตุการณ์หนึ่ง ซึ่งมีผลทำให้เกิดความระวามระแวงระหว่างสหพันธ์มาลายา
ฟิสิปปีนส์ และอินโดนีเซีย เป็นอย่างมาก เหตุการณ์นี้ก็คือ การกบฏในบรูไน เพื่อ
ความสมบูรณ์ของ เอกสารวิชัยฉบับนี้จะได้ทำเอาเบื้องหลัง เหตุการณ์กบฏครั้งนั้นมา
ประมวลประกอบไว้ โดยสังเขปด้วย

บรูไนมีสภาพเป็นดินแดนในอารักขาของอังกฤษตั้งอยู่ในบริเวณฝั่งทะเล
ทางภาคเหนือของเกาะบอร์เนียว ในบริเวณนี้มีดินแดนที่เป็นอาณานิคมหรือดินแดนอารักขา
ของอังกฤษอยู่สามแห่งติดต่อกันคือ บอร์เนียวเหนือ บรูไน และซาราวัก ส่วนที่เหลือของ
เกาะบอร์เนียวนั้นเป็นของอินโดนีเซีย บรูไนเป็นดินแดนที่เก่าแก่แห่งหนึ่ง ปกครองโดย
สุลต่านสืบทอดกันมาหลายศตวรรษ จนเมื่อ พ.ศ. ๒๔๓๑ สุลต่านแห่งบรูไน จึงได้ทำ
สนธิสัญญายอม เป็นรัฐในอารักขาของอังกฤษ บรูไนมีเนื้อที่ ๒,๒๒๖ ตารางไมล์ มีพลเมือง

๘๕,๐๐๐ คน ในจำนวนนี้เป็นชาวมาลาया ๕๐,๐๐๐ คนเป็นชาวจีน ๑๖,๐๐๐ คน ส่วน
 ที่เหลือเป็นอินเดีย ฝรั่งเศส และอื่น ๆ พลเมืองส่วนใหญ่มีถือศาสนาอิสลาม ทรัพยากรที่
 สำคัญที่สุดคือน้ำมัน ซึ่งผลิตได้มากที่สุดเป็นที่ ๒ ในประเทศเกรือจักรภพอังกฤษ กือ เป็น
 รองจากแคนาดาเท่านั้น บ่อน้ำมันที่เมืองเซเรียเป็นบ่อน้ำมันที่สำคัญที่สุด ซึ่งบริษัทน้ำมัน
 เรดดิ์ได้รับสัมปทานอยู่ผลิตได้ถึงปีละ ๕ ล้านตัน ส่วนใหญ่ก็ส่งไปจำหน่ายในลากะวัน
 ออกไกล นอกจากนั้นเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๘๘ ได้พบบ่อน้ำมันแห่งใหม่ที่สำคัญอีกที่เมืองเจรูคอง
 กลาวโดยทั่วไปแล้วบรูไนนับว่ามีคั่งมากในดินแดนแถบนี้ถึงกับสามารถให้เงินกู้ยืมสหพันธ
 มาลาयाและรัฐข้างเคียงได้เสมอ

ในทางการเมืองนั้น บรูไนปกครองภายในด้วยตนเอง ปีสุดท้ายเมื่อประมุข
 มีสภาองคมนตรี สภาบริหารและสภานิติบัญญัติ ส่วนอังกฤษมีรับฉัตรอภิเษกโยบายทาง
 ประเทศและการป้องกันประเทศ พรรคการเมืองฝ่ายค้านที่สำคัญ กือพรรคกรักเก้ ซึ่งแปล
 ว่าประชาชนมีนายอาชาฮารี เป็นหัวหน้า และพรรคนี้ได้รับเลือกเข้าเป็นสมาชิกสภานิติ
 บัญญัติถึง ๑๖ คน ในจำนวนสมาชิก ๓๓ คน

สาเหตุแห่งการกบฏในครั้งนั้นอาจจะแบ่งออกได้เป็น ๒ ประการกือ ทาง
 การเมืองและทางเศรษฐกิจสังคม

ในทางการเมือง พรรคผู้นำทางการเมืองในบรูไนโดยเฉพาะหัวหน้าพรรค
 การเมืองฝ่ายค้าน กือ นายอาชาฮารี ได้มีความมุ่งหมายมาแต่แล้วที่จะรวมดินแดนของ
 อังกฤษทั้งสามกือ บอร์เนียวเหนือ บรูไน และซาราวัก เข้าเป็นประเทศเดียวกันในรูปแบบ
 สหพันธ์ภายใต้การนำของบรูไนซึ่งเป็นศูนย์กลางทั้งในทางศาสนา วัฒนธรรม และทาง
 การเมืองของรัฐทั้งสาม อันที่จริงในสมัยก่อนที่ฝรั่งเศสจะขยายอำนาจมาในบอร์เนียวเหนือ
 นั้น สูดถานแห่งบรูไนได้มีอำนาจปกครองดินแดนแถบนี้้อย่างกว้างขวาง รวมทั้ง
 ซาราวัก บรูไน และบอร์เนียวเหนือ ตลอดจนทั้งหมู่เกาะซูลูของฟิลิปปินส์ การแบ่งแยก
 ดินแดนทั้งสามแคว้นนี้ก็มีได้แบ่งแยกกันโดยเด็ดขาดในทางเอกราช แต่เป็นการแบ่งแยก
 ตามเหตุการณ์ทางการเมือง โดยเหตุนี้ประชาชนทั้งสามแคว้น จึงมีความสัมพันธ์กันเอง

ใกล้ชิดตลอดมา สำหรับในด้านการเศรษฐกิจและสังคมกล่าวคือ มีความรู้สึกทั่วไปว่า
 แม้นรูในจะมั่งคั่งร่ำรวย แต่ว่าความร่ำรวยนั้นก็มิได้ไปถึงมือประชาชน ฉะนั้น จึง
 มีความเชื่อว่าถ้าได้เป็นเอกราชแล้ว บรูไนย่อมจะสามารถปรับปรุงฐานะทางเศรษฐกิจ
 ของตนได้ก็ขึ้นและแก้ไขความอยุติธรรมในสังคมต่าง ๆ

เมื่ออังกฤษได้สนับสนุนให้การจัดตั้งสหพันธ์มาเลเซียสำหรับบรูไน แม้ว่า
 สูดตันจะรับรองให้ความสนับสนุนในการจัดตั้ง แต่พรรคฝ่ายค้านซึ่งมีนายอาซฮาฮารี
 เป็นหัวหน้าได้แสดงความคิดเห็นคัดค้านอย่างรุนแรง โดยเขาเห็นว่าควรจะรวมเป็น
 สหพันธ์เฉพาะดินแดน ๓ แคว้น คือ บอร์เนียวเหนือ บรูไน และซาราวัก เท่านั้น ขบวนการ
 การของนายอาซฮาฮารีนี้ได้รับความสนับสนุนอย่างคับ ๆ จากอินโดนีเซียและวิจิติอินดี
 สำหรับเรื่องการกบฏนี้ได้มีข่าวลือลวงหน้ามาก่อนแล้ว แต่รัฐบาลอังกฤษได้แถลงใน
 รัฐสภาปฏิเสธข่าวลือนี้ จนกระทั่งเมื่อวันที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๐๕ ขบวนการกบฏซึ่งเรียก
 ว่า "กองทัพแห่งชาติบอร์เนียวเหนือ" มีกำลังประมาณ ๒,๐๐๐ คน ได้โจมตีเมืองสำคัญ ๆ
 ในบรูไน และซาราวัก หาดายแห่ง ยึดได้เมืองเซเรบี และเมืองกัวดู เออลเลต ซึ่งเป็น
 เมืองน้ำมัน สำหรับนายอาซฮาฮารี ซึ่งเป็นหัวหน้ากบฏไปตั้งกองบัญชาการที่กรุงมะนิลา
 ฟิลิปปินส์ ได้ตั้งตนเองเป็นนายกรัฐมนตรีแห่งรัฐมาลาญญิกีและประกาศว่ารัฐมาลาญญิกี
 จะรวมเป็นสหพันธ์กับบอร์เนียวเหนือและซาราวัก โดยมีสุลต่านบรูไนเป็นประมุข มี
 นโยบายเป็นกลางและต่อต้านคอมมิวนิสต์ นายอาซฮาฮารีได้มีสาส์นไปยังประธานาธิบดี
 มีสเซอร์ นายเบน เบ็ลดา และนายกรัฐมนตรี อีเกตะของญี่ปุ่น ขอให้สนับสนุนพวก
 เขาเป็นที่สงสัยกันว่าเนื่องจากนายอาซฮาฮารีอยู่นอกประเทศ ผู้ใดจะเป็นผู้นำทางการ
 ในการเข้าโจมตียึดเมืองต่าง ๆ พลจัตวาเกล็นนี่ ผู้บัญชาการทหารอังกฤษ ที่ร่ายยาว
 พวกกบฏในบรูไนได้กล่าวว่าส่วนใหญ่ของพวกกบฏเป็นสมาชิกในพรรคกรักขัก แต่ที่จริงคือมี
 ไม่นานกล่าวหาว่าได้แก่พวกนายทหารของอินโดนีเซีย พวกกบฏยึดเมืองอยู่ได้ ๓ วัน
 ก็ต้องสลายตัวหลบหนีไป เนื่องจากการปราบปรามของอังกฤษ การกบฏครั้งนี้สุลต่าน
 บรูไน คือ สูดตันเซอร์โอมาร์ ซาลฟูคิม ได้หลบหนีการจับกุมของ พวกกบฏไม่ได้ และ
 ออกประกาศปฏิเสธไม่ยอมรับร่วมกับพวกกบฏและเรียกร้องให้พวกกบฏยอมจำนนเสีย

ผลสะท้อนของการกบฏครั้งนี้ ก่อให้เกิดความแตกร้าวระหว่างมาลายากับ
อินโดนีเซีย และฟิลิปปินส์เป็นอย่างยิ่ง โดยมาลายาเชื่อมั่นว่าฟิลิปปินส์และอินโดนีเซียได้
มีส่วนรู้เห็นเป็นใจกับการกบฏครั้งนี้ เพราะว่าฟิลิปปินส์ยอมให้อาชาจารย์ หัวหน้าใหญ่ของ
พวกกบฏตั้ง กองบัญชาการในมะนิลาปฏิบัติงานด้านการเมืองและโฆษณา ก่อนหน้านั้น
ฟิลิปปินส์ได้เคยเรียกร้องเอาบอร์เนียวเหนืออยู่ก่อนแล้ว ส่วนอินโดนีเซียนั้นได้ประกาศ
สนับสนุนพวกกบฏอย่างเปิดเผย ตั้งแต่ตัวประธานาธิบดีซูการ์โน ลงมาถึงกับจะมีการส่ง
อาสาสมัครอินโดนีเซียไปช่วยกบฏรบ และตัวนายอาชาจารย์เอง เมื่อออกจากฟิลิปปินส์ ก็
ได้ไปอยู่ในอินโดนีเซีย

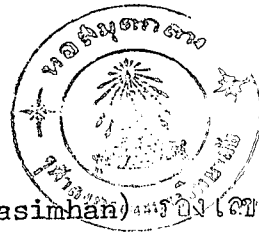
การกบฏในบรูไนเป็นเหตุสืบเนื่องให้เกิดความยุ่งยากในระยะต่อมา เมื่อ
มีการสถาปนามาเลเซียขึ้น แม้ว่าการกบฏในบรูไนจะสิ้นสุดลงแล้วก็ตาม

๒. การสอบสวนประชาชาติในซาราวักและบอร์เนียวเหนือของผู้แทนสหประชาชาติ

เมื่อมีการประชุมสุดยอดระหว่างประธานาธิบดีซูการ์โน ประธานาธิบดีมาลาปากัด
และนายกรัฐมนตรี ตันกู อับดุล ราห์มัน ช่างมะนิลา เมื่อ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๐๖ - ๕ สิงหาคม
๒๕๐๖ ที่ประชุมได้ลงมติให้ขอร้อง เจ้าธิการสหประชาชาติให้ส่งคณะผู้แทนเขาไปสอบสวน และ
สำรวจผลการเลือกตั้งในบอร์เนียวเหนือและซาราวัก ว่าประชาชนในดินแดนทั้งสองได้สนับสนุน
ให้ดินแดนของตนเข้าร่วมในมาเลเซียหรือไม่และการเลือกตั้งเป็นไปโดยบริสุทธิ์เสรีหรือไม่
อูถัน เจ้าธิการสหประชาชาติได้ตกลงที่จะดำเนินการให้ตามที่ ๓ ประเทศขอร้อง โดยได้
แต่งตั้งคณะสอบสวนขององค์การสหประชาชาติขึ้นเป็นายลอร์ดเว็ธไม เกล บอร์ ชาวสหรัฐอเมริกา
เป็นหัวหน้า

ความจริงนั้นการสำรวจความสมัครใจของประชาชนในรัฐทั้งสองได้เคยกระทำ
กันมาแล้วถึง ๓ ครั้ง ก่อนการสำรวจของคณะผู้แทนสหประชาชาติคณะนี้ กล่าวคือ

ครั้งแรกโดยคณะกรรมการมาธิการผสมอังกฤษ-มาลายาหรือที่เรียกว่าคณะกรรมการ
คอบโบลด์ เมื่อเดือนมกราคม ๒๕๐๕ ผลงานของคณะกรรมการที่ อินโดนีเซีย และฟิลิปปินส์
ไม่รับรองโดยถือว่าเป็นเรื่องภายในของอังกฤษและมาลายา

ครั้งที่สองโดยนาราสิมหัน (Mr. C.V. Narasimhan) รองเลขาธิการ สหประชาชาติ ฝ่ายการ เมือง ซึ่งได้เดินทางไปยังบอร์เนียวเหนือ ซาราวัก และบรูไน เมื่อเดือนเมษายน ๒๕๐๕ ในรายงานของเขาได้เห็นว่า เมื่อกล่าวโดยทั่ว ๆ ไปแล้ว ประชาชนต้อนรับโครงการมาเลเซีย เพราะหมายถึงความรุ่งเรืองทางเศรษฐกิจ อีสระภาพ ทางกร เมือง และความมั่นคงทั่วไป นาราสิมหันได้ให้เหตุผลในการที่ความคิดจัดตั้งมาเลเซียได้รับความต้อนรับจากประชาชนเนื่องจากเหตุผล ๓ ประการ คือ ประการแรก ทำให้เขาเหล่านั้นได้รับเอกราชทางการเมือง มีรัฐบาลที่รับผิดชอบโดยตนเอง ประการที่สองโดยการพิจารณาเห็นว่า ผลประโยชน์ทาง เศรษฐกิจ เป็นอันมากจะเข้าสู่พวก เขา เนื่องจากผลของการ เขาร่วมกับดินแดนที่ใหญ่กว่าซึ่งมี เงินตราที่มั่นคง พร้อมกับการ ดำเนินการทางการค้าที่มั่นคงอย่างดี ซึ่งจะ เป็นทางนำไปสู่ตลาดการค้าที่กว้างขวางยิ่งขึ้น และประการที่สาม ประชาชนเหล่านั้นเห็นว่าการ เขาร่วม เป็นมาเลเซียแท้เป็นหลักประกัน ความมั่นคงและความปลอดภัยแก่พวกเขา

ครั้งที่สาม โดยการ เลือกตั้งทั่วไปในบอร์เนียวเหนือและซาราวัก (ก.พ. ๐๖) ซึ่งแสดงให้เห็นว่าประชาชนสนับสนุนแผนการมาเลเซีย เพราะพรรคที่สนับสนุนแผนการนี้ มาเลเซียได้รับเลือกตั้งและได้จัดตั้งรัฐบาล

อังกฤษในตอนแรกมองไม่เห็นความจำเป็นที่จะต้องให้มีการหยั่งเสียง ประชาชนในบอร์เนียวเหนือและซาราวักอีก เพราะเห็นว่าเจตจำนงของประชาชนในรัฐ ทั้งสองได้ปรากฏอย่างชัดเจนแล้วในการ เลือกตั้งของรัฐนั้น แต่เนื่องจากรัฐบาลมาลายา ร้องมา รัฐบาลอังกฤษจึงตกลงยินยอมอนุญาตให้คณะ เจาหาที่สหประชาชาติจำนวน ๕ นาย ซึ่งมีนาย Laurence Michelmore เป็นหัวหน้าคณะ เขาไปปฏิบัติงานได้ ส่วนจำนวน ผู้สังเกตการณ์จากอินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์ และมาลายานั้น รัฐบาลอังกฤษยอมให้มีจำนวนเพียง ๔ คน พร้อมด้วยผู้ช่วยอีก ๔ คน จากแต่ละประเทศ เหตุที่อังกฤษยอมผ่อนปรนให้มีการ

คำแถลงของ C.V. Narasimhan ทางวิทยุ Radio Sabah จากเมือง Jeselton เมื่อ ๒๒ เมษายน ๒๕๐๕

สำรวจประชามติได้มี เนื่องจากอังกฤษมั่นใจว่า ผลการหยั่ง เสียงของประชาชนคงจะเป็น
ไปในทางที่สนับสนุนมาเด เชียอย่างแน่นอน ซึ่งจะเป็นผลดีในการดำเนินการทางการเมือง

ในการดำเนินงานของคณะเจ้าหน้าที่ของสหประชาชาตินี้ผู้ตั้ง เชาธิการ
สหประชาชาติได้ยื่นบันทึกในหนังสือถึงรัฐมนตรีต่างประเทศทั้ง ๓ ว่า เจ้าหน้าที่สหประชาชาติ
ที่มาปฏิบัติงานในบอร์ เนียวและซาราวักนั้นจะขึ้นอยู่กับ เชาธิการองค์การสหประชาชาติโดย
ตรง และรายงานของเจ้าหน้าที่จะไม่จำเป็นต้องได้รับความเห็นชอบหรือเป็นที่รับรองจากฝ่าย
หนึ่งฝ่ายใด ระหว่างที่เจ้าหน้าที่สหประชาชาติเข้าไปทำงานในบอร์ เนียว เทเนอและซาราวักนั้น
อินโคมิ เชีย พิธิปินส์ และมาลาบายจะส่งผู้แทนเข้าไปตั้ง เกตการณปฏิบัติงานตามที่ตกลงกันไว้
ที่มะนิลา

คณะผู้แทนสหประชาชาติที่เข้าไปสอบสวนประชามติในซาราวักและบอร์ เนียว
เหนือครั้งนี้ประกอบด้วยบุคคลดังต่อไปนี้ คือ.—

๑. นายคอเรนซ์ ไมเกิลมอร์	ผู้แทน เชาธิการฯ หัวหน้าคณะ
๒. นายยอร์จ่า จาเนเชก	ผู้แทนรอง เชาธิการฯ
๓. นายโฮเซ มาซาโค	เจ้าหน้าที่ฝ่ายบริการและการเงิน
๔. นายยอร์จ โธเวิร์ค	เจ้าหน้าที่ฝ่ายการ เมือง
๕. นายเกนเนธ การ์คซี	
๖. นายเววิดส์ กามาเคดาราเซ	
๗. นายเออร์ซาค บาไก	
๘. นายอับเคด คาจานี	
๙. นายยาซุจิ อากาชิ	

สำหรับผู้ตั้ง เกตการณนั้น ตอนแรกอินโคมิ เชียขอส่งผู้แทนของตนเป็นจำนวน
๓๐ คน แต่ต่อมาที่ตกลงกันไว้ความแต่ละประเทศจะส่งผู้ตั้ง เกตการณของตนเข้าไปดูด้วย
ฝ่ายละ ๔ คน รวมทั้งผู้ช่วยสำหรับฝ่ายธุรกิจอีก ๔ คน คณะเจ้าหน้าที่สหประชาชาติได้
เดินทางไปถึงดินแดนทั้งสอง เมื่อกลางเดือนสิงหาคม ๒๕๐๖ และได้สอบสวนอยู่ประมาณ
๑๐ วัน โดยสัมภาษณ์ประชาชนว่าเห็นคนและในระหว่างที่อยู่ในซาราวักก็ประสบกับการ

ฟิลิปปินส์ว่า ถ้าหากว่าการสถาปนา มาเลเซียได้รับการสนับสนุนจากประชาชนในดินแดน ทั้งสองและหลังจากที่ได้สอบสวนดูเป็นที่แน่ชัดแล้ว เห็นว่าการดำเนินงานนั้นได้ปฏิบัติไป โดยสอดคล้องกับหลักการให้ประชาชนเลือกตัดสินใจด้วยตนเอง โดยสมบูรณ์ตามหลักเกณฑ์ ที่มีอยู่ในมติของที่ประชุมสมัชชาสหประชาชาติ พ.ศ. ๒๔๘๔ (มติครั้งที่ ๑๘) ข้อ ๕ ของ บทออกท้ายถูกต้องแล้ว อาศัยผลรายงานการสำรวจของคณะกรรมการตามหลักเกณฑ์ดังกล่าวแล้วทั้งสองประการ เลขาธิการสหประชาชาติเห็นว่า ไม่มีข้อสงสัยอย่างใดเลยในเรื่องความปรารถนาของประชาชนส่วนมากของดินแดนเหล่านี้ที่ประสงค์จะเข้าร่วมอยู่ในสหพันธ์มาเลเซีย การที่ดินแดนต่าง ๆ ซึ่งเคยขึ้นอยู่กับประเทศอื่นได้ปฏิบัติขึ้นตามวิถีทางของการเลือกตัดสินใจด้วยตนเองให้อยู่ในสถานะแห่งการปกครองตนเองนั้น จะมีลักษณะเป็นประเทศเอกราชก็หรือเป็นรัฐอิสระ และเป็นส่วนหนึ่งร่วมกับรัฐอื่น ๆ รวมกันเข้าเป็นประเทศใหญ่ก็ย่อมเป็นจุดประสงค์ของสหประชาชาติ ดังนั้นความจำเป็นในการสถาปนา มาเลเซียจะมีกำเนิดแรกเริ่มมาอย่างไรก็ตาม แต่อาศัยเหตุการณ์ตามความเป็นจริงรวมทั้งตามวิถีทางที่ได้ดำเนินไปแล้วนั้นก็ได้เป็นที่ประจักษ์ชัดว่า ในซาราวักและบอร์เนียวเหนือ (ซาบฮ์) ก็ได้ดำเนินไปตามวิถีทางที่จะนำไปสู่การปกครองตนเอง ดังนั้นจึงหวังเป็นอย่างยิ่งว่าประชาชนของดินแดนแห่งนี้คงจะบรรลุดูความเจริญก้าวหน้าและความรุ่งเรือง และได้เป็นรัฐหนึ่งขึ้นมาได้ ในบรรดารัฐต่าง ๆ อันรวมกันเป็นองค์ประกอบของมาเลเซีย

หลังจากที่เลขาธิการสหประชาชาติได้แจ้งผลการสำรวจประชามติในดินแดนทั้งสองแล้ว รัฐบาลมาลายาได้มีหนังสือถึงรัฐบาลฟิลิปปินส์ และอินโดนีเซียขอให้ประเทศทั้งสองต้อนรับการสถาปนา มาเลเซียในวันจันทร์ ที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๐๖ แต่ทั้งฟิลิปปินส์และอินโดนีเซียก็ยังห่วงเหนียวการรับรอง โดยแสดงความไม่พอใจการสอบสวน กล่าวหาว่าการสอบสวนของสหประชาชาติได้ดำเนินไปโดยระยะเวลาอันสั้นไม่เป็นการหยั่งเสียงประชามติอย่างแท้จริง และการที่กำหนดวันสถาปนา มาเลเซียก่อนที่การสอบประชามติของผู้นับองค์การสหประชาชาติจะกระทำสำเร็จบริบูรณ์นั้น ทำให้ผลของการสอบประชามติที่เลขาธิการสหประชาชาติกระทำไปไม่ชาวสะดวกพอ ต่อมารัฐบาลอินโดนีเซียได้

ประกาศด้วยว่า การสำรวจประชามตินั้น อังกฤษเป็นผู้ชักใ้โดยอยู่เบื้องหลัง ประธานาธิบดี
ชูการ์โน ได้กล่าวโจมตีเลขาธิการสหประชาชาติอย่างรุนแรงโดยท้าวบิดเบือนความ
จริงและทำให้เกิดสถานการณ์ยุ่งยากขึ้นไปอีก ^{๑๖}

ดังนั้นผลการสำรวจประชามติของผู้แทนสหประชาชาติ ตามคำร้องของ
ประเทศทั้งสามซึ่งเรื่องมาจากความตกลงในที่ประชุมกรุงมะนิลา เมื่อ ๓๐ กรกฎาคม
ถึง ๕ สิงหาคม ๒๐๐๖ จึงไปก่อให้เกิดผลประโยชน์ในการแก้ไขกรณีพิพาทที่แต่ละข้าง
ใด ทั้งนี้ เนื่องจากอินโดนีเซียไม่ยอมรับผลของการสำรวจของผู้แทนเลขาธิการสห
ประชาชาติว่าคำเชิญไปโดยถูกต้องและเป็นเหตุให้ทั้ง ๓ ประเทศนี้ต้องคัดค้านขั้นตอน
การทุกกันในระยะหลัง

๓. ความพยายามส่งกองโจร อินโดนีเซียเข้าไปในมาเลเซีย

ภายหลังจากที่อินโดนีเซียและมาเลเซียได้ประกาศคัดความสัมพันธ์ทางการ
ทูตซึ่งกันและกัน และอินโดนีเซียได้เริ่มใช้นโยบายประจัญหน้าต่อมาเลเซียแล้ว กองโจร
อินโดนีเซียก็ได้ถูกส่งเข้าแทรกซึมดินแดนมาเลเซีย ตามพรมแดนในจุดต่าง ๆ ทั้งทางบก
เรือ และอากาศ ^{๑๗}

๑๖. คำแถลงของประธานาธิบดีชูการ์โนในต่อประชาชนที่จาการ์ตาในวันฉลอง

ครบรอบปีแรกของก๊ก Ganefo เมื่อ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๐๗". Yet let me be
frank, I'm not pleased with U t-rant who has belied reality by stating
that the people of North Kalimantan (Sabah-North Borneo, and Sarawak)
are pro-Malaysia. U T-rant's untrue Statement is one of the causes
of the conflict over Malaysia. Therefore, go to hell with that
statement."

^{๑๗}

"Indonesian Involvement in Eastern Malaysia"

เอกสารรัฐบาลมาเลเซีย หน้า ๔๕, Section A.

กองโจรอินโดนีเซียที่ถูกส่งเข้าไปโดยวิธีต่าง ๆ นี้ได้เริ่มใช้กบฏกบฏหมาย และก่อ
 วิชาศกรมในดินแดนมาเลเซีย แต่ก็ไม่ได้ผลนัก เนื่องจากถูกรวบปรามโดยกำลัง
 ตำรวจและทหารของมาเลเซีย ร่วมกับกำลังของอังกฤษและกลุ่มประเทศเครือจักรภพ
 เช่น ออสเตรเลีย และนิวซีแลนด์ กองโจรอินโดนีเซียที่ถูกส่งเข้ามาในดินแดนมาเลเซีย
 นั้นบางส่วนถูกจับกุม บางส่วนถูกยิงตาย ที่เหลือก็ต้องหลบซ่อนอยู่ในป่า อย่างไรก็ตาม
 อินโดนีเซียก็ไม่แสดงความพยายามที่จะจัดส่งกองโจรอินโดนีเซียเข้าสู่ดินแดนมาเลเซีย
 ตลอดมาตามลำดับในระยะแรกอินโดนีเซียได้ปฏิเสธข้อกล่าวหาของรัฐบาลมาเลเซียเรื่อง
 การส่งกำลังกองโจรนี้โดยกล่าวหาว่าเป็นเรื่องโกหกไร้สาระ ซึ่งรัฐบาลมาเลเซียได้
 บั่นขึ้นเอง แต่ต่อมาในระยะหลังประธานาธิบดีซูการ์โน และบุคคลสำคัญของอินโดนีเซีย
 ได้ยอมรับอย่างเปิดเผยถึงการส่งกำลังกองโจรนี้ ประธานาธิบดีซูการ์โนได้กล่าวว่า
 ไม่มีปัญหาในการที่โคละเมืออิมปิตยของมาเลเซีย เพราะวามมาเลเซียไม่มีความหมาย
 สำหรับอินโดนีเซีย การที่กองโจรอินโดนีเซียเข้าไปในดินแดนมาเลเซีย เพราะว่า
 อินโดนีเซียไม่ได้ยอมรับอิมปิตยของมาเลเซียและอินโดนีเซียมีหลักการสำคัญในการช่วย
 และสนับสนุนประชาชนไมยอร์เนียวเหนือและซาราวักให้ต่อสู้เพื่อเอกราชของชาติตน

เนื่องจากมาเลเซียและอินโดนีเซียมีอาณาเขตพรมแดนติดต่อกันตั้งแต่นั้นเป็น
 การงายที่อินโดนีเซียจะส่งกองโจรเข้าแทรกซึมตามจุดต่าง ๆ กำลังกองโจรนี้ส่วนใหญ่
 มาจากกำลังทหารและชาวพื้นเมืองซึ่งได้ถูกฝึกให้ชำนาญในการสู้รบแบบกองโจร รู้จักการ
 ใช้อาวุธ และการก่อวิชาศกรมโดยวิธีต่าง ๆ จากกองทัพของอินโดนีเซีย พวกกองโจร
 เหล่านี้รัฐบาลอินโดนีเซียใช้คำว่าอาสาสมัคร (Volunteer) และได้รับการโฆษณา
 ชวนเชื้อจากรัฐบาลอินโดนีเซียว่าเป็นผู้รักชาติ ซึ่งกำลังต่อสู้กับพวกจักรวรรดินิยม

จุดต่าง ๆ ที่อินโดนีเซียส่งกองโจรเข้าสู่มาเลเซีย มักจะเป็นพรมแดนกั้น
 ตะวันออกของมาเลเซียไมยอร์เนียวเหนือและซาราวัก ซึ่งอยู่ติดกับมอร์เนียวของ
 อินโดนีเซีย กองโจรอินโดนีเซียนี้จากหลักฐานที่ค้นพบปรากฏว่า ได้ปฏิบัติการประสานกับ
 กองโจรคอมมิวนิสต์ซึ่งส่วนมากเป็นชาวจีนและได้รับการฝึกหัดอบรมยุทธวิธีกองโจรจาก

อินโดนีเซียในกาสิโนบนบกหรือบอร์เนียว อินโดนีเซียได้หวังที่จะให้พวกคนจีนกอบโกยวิสกี้
 แรกนั้นเป็นกำลังในการก่อวินาศกรรมร่วมกับกำลังกองโจรของคนที่ส่งเข้าไป รัฐบาลของ
 มาเลเซียได้แถลงเมื่อต้นปี ๒๕๐๘ ว่า อินโดนีเซียได้ทำการบุกรุกมาเลเซียกว่า ๒๐๐ ครั้ง
 ในระยะเวลาประมาณปีเศษ ทำให้ทหารและเจ้าหน้าที่มาเลเซียเสียชีวิตและบาดเจ็บไป
 ราว ๑๐๐ คน ฝ่ายอินโดนีเซียเสียชีวิตและบาดเจ็บประมาณ ๕๐๐ คน และถูกจับประมาณ
 ๒๐๐ คน ในจำนวนการบุกรุก ๒๐๐ กว่าครั้งนั้นเป็นการส่งคนทางทะเลลอบข้ามกั้นในแผ่นดิน
 ใหญ่มาเลเซีย ๑๓ ครั้ง ลอบส่งคนเข้าแผ่นดินใหญ่มาเลเซียโดยทางเครื่องบิน ๑ ครั้ง ใน
 บอร์เนียวเมื่ออินโดนีเซียบุกรุกมาเลเซียทางบก ๔๒ ครั้ง บุกรุกทางทะเล ๑๓ ครั้ง
 มาเลเซียได้สกัดกองโจรอินโดนีเซียกลางทะเล ๓ ครั้ง นอกจากนี้เป็นการระเบิดเขต
 แคนของเครื่องบินอินโดนีเซียอีกหลายครั้ง การบุกรุกของกองโจรอินโดนีเซียแต่ละครั้งนี้
 ได้ถูกสกัดกั้นและปราบปรามอย่างหนัก จากกำลังของมาเลเซียและเครือจักรภพอังกฤษ
 ซึ่งสามารถจับกุมกำลังกองโจรอินโดนีเซียและอาวุธยุทโธปกรณ์ได้เป็นจำนวนมาก

ได้มีผู้เสนอแนะต่อสนุ อัมดุล ราห์มัน นายกรัฐมนตรี มาเลเซียว่าให้ใช้
 การคำเตือนการรบบแบบกองโจรต่ออินโดนีเซียบ้าง ผู้เสนอแนะคือร้อยเอก เรย์มอนด์
 เวสเกอร์ลิง อดีตหัวหน้ากองโจรชาวอังกฤษ สังกัด กองทัพบกเนเธอร์แลนด์ในเกาะเซเด
 ปีส หลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ ซึ่งต่อมาเป็นผู้นำกองทัพ "เคอเอปริงจัสตีซ ริเบียน"
 ทั่วภาคเมืองบังกงและคุกคามต่อรัฐบาลอินโดนีเซีย แต่ไม่สำเร็จ สนุ อัมดุล ราห์มัน
 ได้ปฏิเสธข้อเสนอนี้โดยเขากล่าวว่า การทำเช่นนั้นจะเป็นการช่วยให้สถานการณ์
 แย่ร้ายไม่อีก และอาจทำให้เกิดการสู้รบกันอย่างจริงจังขึ้นมาได้ เขาต้องการที่จะหลีกเลี่ยง
 เรื่องนี้ให้เกิดการสงครามและการนองเลือดขึ้น จึงไม่ปรารถนาที่จะใช้ยุทธวิธีแบบที่
 แลววิ่งหนี (hit and run) อย่างแบบที่อินโดนีเซียใช้อยู่ สนุได้กล่าวเสริมว่า
 อินโดนีเซียจะไม่ประสบความสำเร็จในการใช้กองโจรทำลายล้างมาเลเซียได้เลย

แม้ว่ามาเลเซียและอินโดนีเซียจะไม่ประกาศสงครามเป็นทางการต่อกัน
 แต่การที่อินโดนีเซียส่งกองโจรเข้าสู่ดินแดนมาเลเซียเป็นระยะ ๆ ตลอดจนการ
 ปะทะกันที่พรมแดนระหว่างประเทศทั้งสองก็เกือบจะเรียกได้ว่าทั้งสองประเทศนี้เผชิญใน

ภาวะสงครามต่อกัน เมื่อเดือนธันวาคม ๒๕๐๗ ทนกู อับดุล ราห์มัน ได้ติดต่อกับอินโดนีเซียผ่านทางรัฐบาลไทย โดยถามว่ารัฐบาลอินโดนีเซียจะให้มาเลเซียปฏิบัติต่อทหารและอาวฮิดนีเซียประมาณ ๒๐๐ กว่าคนที่อยู่ในที่คุมขังของมาเลเซียในสถานใด เพราะเหตุว่าเท่าที่ปฏิบัติมาถ้ามาเลเซียถือว่าคนไม่อยู่ในภาวะสงครามกับอินโดนีเซีย ชาวอินโดนีเซียที่ติดอาวุธและเข้ามาก่อเหตุในมาเลเซียอย่างโจ่ง มาเลเซียก็จำต้องปฏิบัติต่อคนเหล่านั้นอย่างโจ่งหรือผู้ร้ายธรรมดา และโทษการมีอาวุธปืนและวัตถุระเบิดไว้ในครอบครองนั้นตามกฎหมายมาเลเซียนั้นจะต้องถูประหารชีวิต นายกรัฐมนตรี มาเลเซียได้แจ้งว่าทางอินโดนีเซียได้ตอบมาว่าต้องการให้รัฐบาลมาเลเซียถือว่าคนเหล่านั้นมีฐานะเป็นเชลยศึกได้รับความคุ้มครองตามอนุสัญญาเจนีวา ว่าด้วยการปฏิบัติต่อเชลยศึกทุกประการซึ่งนายกรัฐมนตรี มาเลเซีย แจ้งว่า จะยอมปฏิบัติตามนั้น และจะถือว่าชาวอินโดนีเซียที่ถูกจับได้เป็นเชลยศึกและจะยอมให้หยุดแทนขององค์การกาชาดสากลไปเขียนญัตติความเป็นเหตุของชาวอินโดนีเซีย ซึ่งถูกควบคุมตัวไว้ ซึ่งคำโต้ตอบของรัฐบาลประเทศทั้งสองนี้ แสดงว่าได้มีสถานการณ์สุบรรเกิดขึ้นระหว่างประเทศทั้งสองแล้ว

อินโดนีเซียก็ยังส่งกองโจ่งเข้าสู่มาเลเซียอยู่เรื่อย ๆ แม้ว่าจะถูกปราบปรามอย่างรุนแรงจากมาเลเซียก็ตาม เชลยศึกที่ถูกจับได้ผู้หนึ่งได้สารภาพว่า อินโดนีเซียปรารถนาจะสร้างฐานทัพขึ้นในยะโฮร์ เพื่อใช้เป็นวิถีทางไปสู่การทำลายล้างมาเลเซีย โดยอินโดนีเซียได้แบ่งแหลมมาลายาออกเป็น ๓ เขตด้วยกัน คือ ภาคเหนือ ภาคกลาง และภาคใต้ อินโดนีเซียมีแผนการจะยึดเขตภาคใต้ของแหลมมาลายาก่อน โดยหวังใจจะใช้เป็นหัวภาคสำหรับก้าวไปยังภาคกลางและภาคเหนือ มาตรการในการป้องกันประเทศ ซึ่งรัฐบาลมาเลเซียใช้ขอทานการบุกรุกโดยกองโจ่งของอินโดนีเซียนั้น นอกจากการปราบปรามโดยเด็ดขาดแล้ว มาเลเซียยังใช้วิธีการไปรยไปรยวิโงฆเณสถานการณึ่งเกี่ยวเนื่องกับมาเลเซียให้ชาวอินโดนีเซียทราบ พร้อมกับเผยถึงการทำชาวอินโดนีเซียได้ถูกหลอกลวงให้มาเสียชีวิตในการทำสงครามแบบกองโจ่งในมาเลเซีย ซึ่งจากคำสารภาพของเชลยผู้หนึ่งคือรอยโท (Soetikno Tjitrosomarto) ได้เผยว่า

๑๘ คำแถลงของทนกู อับดุล ราห์มัน ท่อนักข่าวหนังสือพิมพ์ที่กวัดามเปอร

พวกเขาได้ถูกหลอกลวงให้มาถูกฆ่าและถูกละทิ้งในป่าอย่างโดดเดี่ยวและปราศจากอาหาร โดยคำหลอกลวงของเจ้าหน้าที่อินโดนีเซียในจากร์ตา ไม่ว่าอินโดนีเซียจะสูญเสียกำลังคน กำลังอาวุธไปในการส่งกองโจรอินโดนีเซียเข้าสู่มาเลเซียมากมายแค่ไหน ประธานาธิบดีชุกการ์โนก็ยังคงยืนยันที่จะดำเนินการต่อไป เพื่อให้นโยบายบดขยี้มาเลเซียสำเร็จลุล่วงจนได้ ซึ่งการที่กองโจรอินโดนีเซียยังอยู่ในดินแดนมาเลเซียนี้ทำให้เป็นอุปสรรคในการเจรจาทำความตกลงกันระหว่างประเทศทั้งสอง ทั้งนี้เพราะมาเลเซียไม่ยินยอมที่จะเจรจาในขณะที่ยังมีกองโจรอินโดนีเซียอยู่ในดินแดนของมาเลเซีย

๔. การเผชิญหน้าในทางเศรษฐกิจ

มาเลเซียได้คัดค้านความสัมพันธ์ทางการทูตกับอินโดนีเซียในวันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๑๒ ในกรุงจากร์ตาได้มีการเดินขบวนทำลายทรัพย์สินของมาเลเซียและอังกฤษเสียหายมาก ถึงกับเผาสถานทูตและชว้างป่าบ้านพักของข้าราชการสถานทูต

อินโดนีเซียได้ประกาศเผชิญหน้าทางเศรษฐกิจกับมาเลเซียเพิ่มเติมอีกโดยคัดค้านความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจทุกวิถีทางกับมาเลเซีย โดยเฉพาะมาลายาและสิงคโปร์ เช่น ไม่ยอมส่งสินค้าผ่านสิงคโปร์ แต่ได้เปลี่ยนเส้นทางโดยส่งสินค้าไปยังท่าเรือของประเทศอื่น ๆ ในเอเชียแทน เช่นส่งผ่านไปยังฟิลิปปินส์ เพื่อให้มีการถ่ายเทคมาขายยังสิงคโปร์อีกต่อหนึ่ง ประธานาธิบดีได้เตือนเยาวชนให้เลิกศึกษาเคมีวิชาชีพระดับเทคนิคให้มาก เพราะประเทศชาติกำลังต้องการเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจ

ได้มีการพบปะเจรจากันหลายครั้งระหว่างรัฐมนตรีว่าการต่างประเทศและประมุขของอินโดนีเซีย มาเลเซียและฟิลิปปินส์ แต่ก็ไม่สำเร็จจน แม้ในท้ายที่สุดได้มีการตกลงถอนกำลังกองโจรอินโดนีเซียออกจากคาบสมันตันเหนือ โดยไทยเป็นผู้ตรวจสอบ และประมุขของทั้งสามประเทศได้ไปประชุมกันที่กรุงโตเกียวเมื่อปลายเดือนมิถุนายน ๒๕๐๘ แต่การประชุมสุดท้ายก็ต้องล้มเหลวลงอีก เนื่องจากประธานาธิบดีชุกการ์โนไม่ตกลงด้วยคิดว่ากันว่า เป็นเพราะเหตุการณ์ภายในที่นายไอคิต หัวหน้าพรรคคอมมิวนิสต์อินโดนีเซียประกาศว่าจะต่อต้านและเผชิญหน้ามาเลเซียต่อไป ไม่ว่าประธานาธิบดีชุกการ์โนจะไปเจรจากองกันอย่างไร หรืออาจจะเป็นเพราะชุกการ์โนเห็นว่าตนจะเสียเปรียบเกินไป หรือเสียหน้าเกินไปก็ได้ ชุกการ์โนจึงจำเป็นต้องเดินนโยบายเผชิญหน้าต่อไป แม้ว่าขณะนี้

เศรษฐกิจภายในกำลัง เข้าขั้นวิกฤต แต่เนื่องจากฐการโนไค้พบกับประชาชนไว้นากว่า จะขยับมาเลเซีย จึงเป็นการยากที่จะตกลงโดยคึกกับมาเลเซีย ขณะที่ไชนโยบายเผชิญหน้า อินโดนีเซียมีอาสาสมัครถึง ๒๒ ล้านคน ตามตัวเลขที่รัฐบาลแถลง แต่ก็ไม่กล้าทำอะไร รุนแรงกับมาเลเซีย

ทราบกันว่า ฐการโนไค้ไซคอมมิวนิสต์และไม่นิยมคอมมิวนิสต์ แต่หวังคบค้ากับ คอมมิวนิสต์ไว้เพื่อประโยชน์ของตน สักเกตไค้จากการคอยกีดกันพวกคอมมิวนิสต์และ โซเวียตรัสเซียคอยกระตุ่นและบีบบัญเรือ่มาจากฐการโนท่นไม่ไหว หลังจากที่ได้เจรจา ซื่ออาวูชโดยวิธีชำระเงินผ่อนระยะยาวกับโซเวียตแล้ว คงจะมีการต่อรองกันมาง ฐการโนจึงได้แต่งตั้งให้นายไค้คิดหัวหน้าคอมมิวนิสต์ใหญ่อินโดนีเซียซึ่ง เป็นรองประธาน สภาโกตองโรยของเขาเป็นรัฐมนตรีลอยรวมในคณะรัฐบาลด้วย พรรคคอมมิวนิสต์อินโดนีเซีย เป็นพรรคคอมมิวนิสต์นอกกลุ่มรัสเซียและจีนแดงที่ใหญ่ที่สุดในโลกมีสมาชิกมากมายและนับวัน สมาชิกจะเพิ่มขึ้นทุกที เพราะความยากลำบากของประชาชน การไชนโยบายเผชิญหน้ายิ่ง ทำให้ประชาชนอดอยากยิ่งขึ้น รัฐบาลก็ได้แต่ประกาศเรียกร้องความอดทนไปอีกระยะหนึ่ง เพื่อประเทศชาติแล้วจะสบายทีหลัง เพราะอินโดนีเซียมีทรัพยากรธรรมชาติมากมาย เพียงพอที่จะเลี้ยงประชากรของตนไค้

ปัญหาเศรษฐกิจ

ข้าราชการอินโดนีเซียส่วนใหญ่มักจะขาดความรู้และการฝึกฝนเกี่ยวกับการ ปกครอง เจ้าหน้าที่ผู้มีความรู้มีจำนวนไม่เพียงพอ ซึ่งเป็นเพราะระบบแอดมิเนชันไค้ เตรียมคนเพื่อให้อินโดนีเซียเป็นเอกราช จึงไม่ยากให้คนพื้นเมืองมีความฉลาดขึ้น เด็กหนุ่ม เพิ่งจบการศึกษาเข้าบริหารราชการทั้งฝ่ายทหารและพลเรือนเป็นจำนวนมากจนคนด้นงาน แต่พวกนี้ไม่มีเงินเคื่อนน้อย แม้วาจะมีการปันส่วนสิ่งสำคัญแก่การครองชีพก็ยังไม่พอใช้ทำให้ เกิดการคอร์รัปชันขึ้นทั่วไป ขาดความรู้รับผิดชอบในการงานและไม่มีการประสานงานที่ไค้พอ

อินโดนีเซียเป็นประเทศลึกรมรอยละแปดสิบของพลเมืองทำการเกษตร สินค้าออกส่วนมากเป็นวัตถุดิบ การเศรษฐกิจตกอยู่ในกำมือของชนต่างชาติ (ชาวยุโรป จีน และอินเดีย) คนอินโดนีเซียมักจะไม่มืทุนและขาดความกระตือรือร้น โดยเฉพาะ ภายหลังที่อินโดนีเซียไค้ขับชาวต่างชาติและคนจีนบางส่วนออกไปนอกประเทศแล้ว ทำให้ อินโดนีเซียขาดผู้มีความรู้ความชำนาญไปมาก ทำให้ผลิตผลคนอยดลง จนบางอย่างไม่พอใช้

ภายในประเทศ โครงการต่าง ๆ ที่วางไว้มักจะล้มเหลว ไร้งานต่าง ๆ ที่รัฐได้ริเริ่ม เพราะไม่มีเครื่องอะไหล่

เมื่อสินค้าออกลดน้อยลง ทำให้รายได้ของประเทศตกต่ำ รัฐบาลขาดแคลนเงินตราต่างประเทศที่ได้มาบ้างก็ตึงนำไปซื้อข้าว เครื่องนุ่งห่ม และเวชภัณฑ์ ค่าของเงินรูเบิลลดลงทุกขณะ ทำให้เกิดตลาดมืดอันยิ่ง เป็นผลร้ายแก่เศรษฐกิจของประเทศมากขึ้น ประชาชนได้รับความอึดอัด งบประมาณว่างงานเพิ่มขึ้นเป็นเงาตามตัว

การที่รัฐบาลยึดทรัพย์สินของชนต่างชาติไปเป็นของรัฐบาลอื่น ๆ ทำให้คนต่างชาติไม่กล้าที่จะมาลงทุนในอินโดนีเซียหรือที่เคยลงทุนอยู่แล้วก็พยายามรื้อถอนไปเสีย ทำให้ภาวะเศรษฐกิจทรุดลงไปอีก รัฐบาลเข้าช่วยโดยหาสินค้านำเข้าจากภายนอกมาจำหน่ายบ้างส่วน และพยายามกักเงินรูเบิลไว้ให้นานการไว้ให้ดอกหนูนเวียนมากเกินไป

ความจริงอินโดนีเซียมีทรัพยากรมากมาย แต่ยังไม่ใ้ใ้ใ้มาใช้ประโยชน์ เนื่องจากขาดเงินและผู้นำอยู่ การขาดเรือขนส่ง ทั้งระหว่างเกาะภายในประเทศและเรือเคินสมุทร ความเจริญรุ่มรวมอยู่ที่เกาะชวา ผู้คนหนาแน่นแต่อาหารไม่เพียงพอ ที่ซีกไม่พอ แม้กระนั้นผู้คนที่มักชอบมาเสี่ยงโชคในนครหลวง รัฐบาลมีโครงการที่จะอพยพผู้คนไปอยู่ในเกาะสุมาตราและคาเลมันตัน ซึ่งยังเป็นป่าดงอยู่ แต่มีอุปสรรคมางประการ เช่นขาดการคมนาคม เจ้าหน้าที่ไม่ปฏิบัติตามโครงการ ขาดเงินอุดหนุน และคนเกาะชวาเข้ากับคนพื้นเมืองไม่ได้ต่างรังเกียจซึ่งกันและกัน

ยิ่งเมื่อการค้าเงินนโยบายเผชิญหน้าและตัดความสัมพันธ์ ทั้งในทางการทูตและการเศรษฐกิจกับบาเลเซียอีกเขานี้ อินโดนีเซียซึ่งพึ่งสิ่งไปรออยู่ทั้งหมดทางหายใจสินค้าไม่มีเขาหรือเขานอยจากที่อื่นซึ่งไกลและเสียค่าใช้จ่ายมากทำให้ของแพงสินค้าออกก็ขาดพาหนะถึงคราว เรือของตนเองก็ไม่มีเพียงพอ เรือต่างประเทศก็เข้าท่าเป็นจำนวนน้อย ปัญหาทางเศรษฐกิจปัจจุบันจึงยังเป็นปัญหาหนักอกของอินโดนีเซียอยู่ในขณะนี้

อย่างไรก็ตาม การที่อินโดนีเซียดำเนินนโยบายเผชิญหน้ากับบาเลเซียก็ก่อให้เกิดผลเสียต่อบาเลเซีย ทั้งในด้านการเมืองและการเศรษฐกิจ ทำให้บาเลเซีย

ไม่สามารถสร้างเสริมความมั่นคงภายในของชาติให้ดีขึ้น โดยเฉพาะเรื่องความสามัคคีกลมเกลียวกันในบรรดากลุ่มชนหลายเชื้อชาติที่มีอยู่ในมาเลเซีย คือ มาเลย์ จีน อินเดีย พหิพ เงาะ หรือคะนัง ซึ่งความแตกต่างในเรื่องหลายเชื้อชาติที่มีทั้งความคิดเห็นในทางที่สนับสนุนและคัดค้านการจัดตั้งมาเลเซีย รวมทั้งไม่สามารถยกระดับมาตรฐานการครองชีพของประชาชน นอกจากนี้แล้วนโยบายเผชิญหน้าดังกล่าวยังเป็นอุปสรรคแก่มาเลเซียในการแก้ปัญหาสำคัญคือการปลงกัมมิให้รัฐต่าง ๆ ที่รวมอยู่ในมาเลเซียแยกตัวออกไปเป็นอิสระ โดยเฉพาะการพัฒนาซาบฮ์และซาราวัก ซึ่งยังอยู่ในสภาพล่าหลัง ส่วนในด้านการปราบปรามคอมมิวนิสต์มาเลเซียก็ได้รับความลำบากยิ่งขึ้น มาเลเซียจึงอยากจะระงับข้อพิพาทนี้เหมือนกัน

เป็นที่เปิดเผยว่าการค้าของมาเลเซียที่ผ่านทางเมืองท่าบัทังในระบะตุลาคม-ธันวาคม ๒๕๐๖ หลังการเผชิญหน้าทางเศรษฐกิจระหว่างอินโดนีเซียและมาเลเซีย ปรากฏว่า ดินค้าออกของมาเลเซียลดลงถึง ๘๘% และสินค้าเขาลดลง ๓๕% ดินค้าออกจากปีนังปลายปี ๒๕๐๕ (ตุลาคม - ธันวาคม) มีมูลค่าถึง ๕.๒ ล้านดอลลาร์ มาเลเซีย ดินค้าเข้ามีมูลค่า ๓๘.๑ ล้านดอลลาร์มาเลเซีย ซึ่งเปรียบเทียบกับในปลายปี ๒๕๐๖ (ตุลาคม-ธันวาคม) แล้วตัวเลขสินค้าออกได้เพียง ๕ แสนเหรียญมาเลเซีย และสินค้าเข้าเพียง ๒๔.๖ ล้านดอลลาร์มาเลเซียเท่านั้น นอกจากนั้นในปี ๒๕๐๕ ดินค้าออกจากมาเลเซียไปยังอินโดนีเซียมีถึง ๕๐ ชนิด แต่ในปลายเดือนกันยายน ๒๕๐๖ ดินค้าออกจากมาเลเซียไปยังอินโดนีเซียลดเหลือเพียง ๘ ชนิด ส่วนสินค้าเขารองมาเลเซียที่มาจากอินโดนีเซียก็ลดลงเหลือเพียง ๓,๕๕๑ ตัน สินค้าประเภทเหล็กเหลือเพียง ๒,๕๖๔ ตัน ยิ่งไปกว่านั้นดูเหมือนว่าเป็นเพราะการเผชิญหน้ากับมาเลเซียทางเศรษฐกิจตัดการค้าขายระหว่างกันทำให้สินค้าออกประเภทยางของอินโดนีเซียตกต่ำลงอย่างมากในปี ๒๕๐๖

๑๕๑.

โปรดดู David Crane. "Penang Trade Hit." Far Eastern Economic Review, No. 5, Vol. XL III (Hongkong: January 30, 1964), pp.191, 193.

กล่าวกันว่าผลจากการ เผชิญหน้าทาง เศรษฐกิจของอินโดนีเซียต่อสิงคโปร์ โดยตัดการก้าวยากกันก่อให้เกิดคนว่างงานขึ้นในสิงคโปร์ประมาณ ๔,๐๐๐ คน^{๒๐}

Dr. Goh Keng Swee รัฐมนตรีคลังสิงคโปร์ กล่าวในสภานิติบัญญัติของรัฐว่า นโยบายเผชิญหน้าทาง เศรษฐกิจของอินโดนีเซียต่อสิงคโปร์ ได้ก่อให้เกิดความเสียหายแก่เศรษฐกิจอินโดนีเซียเองมากกว่าที่สิงคโปร์ได้รับ (ซึ่งมีความภาคภูมิใจของฝ่ายอินโดนีเซีย) ปัญหาคนว่างงานของสิงคโปร์ภายหลังที่ตัดการก้าวยากกับอินโดนีเซียใหม่ ๆ ได้รับการแก้ไขในเวลาอันรวดเร็ว กล่าวคือ คนว่างงานประมาณ ๔,๐๐๐ คน ได้หางานใหม่ทำ และบางก็กลับไปทำงานที่เดิมของตนที่เคยทำมาจน ซึ่งเห็นกันว่าเศรษฐกิจของสิงคโปร์ยังมีมั่นคงอยู่ นอกจากนี้สิงคโปร์ยัง เปลี่ยนเส้นทางเดินเรือสินค้าเสียใหม่ จากที่มีอยู่เดิมกับอินโดนีเซียไปเป็นเส้นทางใหม่ คือ เริ่มจากสิงคโปร์ไปประเทศไทย, ซามาร์, ซาราวัก และฮองกง^{๒๑}

จากการ เผชิญหน้าทาง เศรษฐกิจระหว่างประเทศทั้งสอง ไม่ได้ทำให้เศรษฐกิจของมาเลเซียต้องเสียหายมากมายดังที่คาดกันไว้แต่อย่างใด กล่าวคือ ระยะเวลาที่ใดก่อให้เกิดคนว่างงานราว ๔,๐๐๐ คน แต่ในระยะต่อมาคนว่างงานเหล่านี้ก็กลับมีงานทำเช่นเดิม ผลในทางตรงและทางอ้อมจากการ เผชิญหน้าทาง เศรษฐกิจเสียหายแก่มลายูเซีย น้อยมาก เพราะว่าแม้จะได้ประกาศตัดสัมพันธ์ทางการค้าระหว่างอินโดนีเซียกับมาเลเซียแล้วก็ตาม แต่ยังไม่ปรากฏว่ามีการซื้อขายแลกเปลี่ยนสินค้าก็ระหว่างอินโดนีเซียกับสิงคโปร์อย่างลับ ๆ และค่าเงินเรอียมาจนถึงกลางเดือนสิงหาคม ๒๕๐๗ รัฐบาลมาเลเซียจึงได้ตัดสินใจสั่งเลิกการค้าแบบลับ ๆ นี้โดยสิ้นเชิง ทั้ง ๆ ที่อินโดนีเซียไม่ยอมจะให้ท่าเช่นนั้น โดยมาเลเซียห้ามมิให้เรือและเครื่องบินทุคนิกชนล่าวุชจากอินโดนีเซียเข้ามาเข้าท่าเรือมาเลเซีย และไต่ถามขอบเขตกลุ่มไปถึงการห้ามนำสินค้าทุคนิกจากอินโดนีเซียเข้ามาเลเซีย อีกด้วย อย่างไรก็ตามยังเป็นที่สงสัยกันว่าแม้จะห้ามเค็ดขาดในเรื่องการค้าดังกล่าวแล้ว

๒๐

Anthony Oei. "Victims of Boycott." Far Eastern Economic Review, No. 2, Vol. XL IV (Hongkong: April 9, 1964), p. 75.

๒๑

Anthony Oei. "Resilient Singapore." Far Eastern Economic Review, No.13, Vol. XL IV (Hongkong: June 25, 1964), p. 623.

แต่ก็ยังเชื่อกันว่าคงมีการติดต่อค้าขายกันอย่างลับ ๆ ในแบบอื่น เป็นที่น่าว่าการค้าขายกัน โดยใช้ letters of credit ทางคานอินโดนีเซีย เมื่อไม่สามารถส่งสินค้า เช่น ยางพารา เขามายังสิงคโปร์, มีนึ่ง ไคแก้วก็ได้เปลี่ยนเส้นทางโดยส่งยางพาราเหล่านั้น ไปยังท่าเรือของประเทศอื่น ๆ ในเอเชียแทน เรนส่งออกไปยังจิเบร็ลตาร์เพื่อให้มีการถ่าย ทอดมาขายยังสิงคโปร์อีกต่อหนึ่ง การปฏิบัติการค้าเชิงสินค้าอินโดนีเซียโดยผ่านทางเรือ ของประเทศต่าง ๆ ในเอเชียเพื่อส่งมาขายในมาเลเซียนั้น กล่าวกันว่า ได้รับความ เห็นชอบเป็นอย่างดีจากประธานาธิบดีซูการ์โนเจ้าของนโยบายเผชิญหน้าทางเศรษฐกิจ ซึ่งการปฏิบัติทางการค้าเช่นนี้เพิ่มโชห่วยให้กับฝ่ายอินโดนีเซีย กล่าวคือ ต้องขนส่งมาจนถึง สามประเทศกว่าจะถึงประเทศมาเลเซียนับเป็นผลเสียทางเศรษฐกิจกับอินโดนีเซียเอง เห็นได้ว่า ในสภาพสงครามทางเศรษฐกิจระหว่างอินโดนีเซียและมาเลเซียที่ ฝ่ายอินโดนีเซีย เสียเปรียบ สิงคโปร์มิได้เสียหายจากการเผชิญหน้าทางเศรษฐกิจ แทนหากได้มีการติดต่อ ค้าขายกันตามปกติแล้วก็จะทำให้สิงคโปร์มีธุรกิจการค้าและความมั่งคั่งเพิ่มขึ้นอีก กล่าว กันว่า ที่อินโดนีเซียคัดค้านสัมพันธทางการค้ากับสิงคโปร์ เพราะอินโดนีเซียตกเป็นเมืองขึ้นทาง เศรษฐกิจของสิงคโปร์จึงอยากเด็กสภาพนี้เสียโดยเร็วโดยตัดการค้าขายซึ่งตนพึ่งพาสิงคโปร์ อยู่ตลอดมา เพื่อหันไปสร้างอุตสาหกรรมของตัวเองขึ้นแทน กล่าวกันว่า ซูการ์โนสำคัญนึก อย่างมากที่คำนิพนโยบายเผชิญหน้าทางเศรษฐกิจและการเมืองกับมาเลเซีย เพราะการที่ อินโดนีเซียคำนิพนโยบายดังกล่าวอินโดนีเซียต้องเสียงบประมาณเพื่อการนี้ถึงร้อยละ ๗๐ ของงบประมาณชาติ ทั้งยังเสียประโยชน์จากการค้ากับประเทศมาเลเซียซึ่งเคยเป็นตลาด การค้าสำคัญของอินโดนีเซียด้วย

^{๒๒} ไปรคดู Harvey Stockwin. "No Disaster." Far Eastern Economic Review, No. 9, Vol, XLVI (Hongkong: November 26, 1964), p. 446.

^{๒๓} Loc. cit.

๕. สิ่งคิโปรแยกตัวออกจากมาเลเซีย

ปัญหาภายในที่สำคัญที่สุดต่อความคงอยู่ของมาเลเซีย ก็คือปัญหาเรื่องความขัดแย้งในเรื่อง เชื้อชาติระหว่างมาเลเซีย เชื้อสายมาเลย์กับชาวมาเลเซียเชื้อสายจีน อันที่จริงนั้นความแตกต่างในเรื่อง เชื้อชาติระหว่างชาวมาเลย์กับชาวจีนนั้นได้มีอยู่แต่เดิมแล้ว ตั้งแต่เป็นสหภาพมาลายา ก่อนการจัดตั้งมาเลเซียคงจะเห็นได้วาพรรคการเมือง Alliance ของรัฐบาลซึ่งมีนายกรัฐมนตรี ตนกู อับดุล ราหมัน เป็นหัวหน้านั้น เป็นพรรคการเมืองที่รวมบุคคล ๓ เชื้อชาติ เข้าด้วยกัน คือ เชื้อชาติมาเลย์ จีน และอินเดียน ทั้งนี้ก็โดยเจตนาหมายที่จะประสานความสัมพันธ์ระหว่างชนเชื้อชาติทั้ง ๓ ของมาเลเซียนั่นเอง

เมื่อสถาปนามาเลเซียขึ้นในปี ๒๕๐๖ ปรากฏว่าอัตราส่วนชาวมาเลเซียเชื้อสายจีนได้ทวีเพิ่มมากขึ้น ทั้งนี้เนื่องจากพลเมืองของสิ่งคิโปรส่วนมากเป็นชาวจีน อัตราส่วนระหว่างชาวมาเลย์กับชาวจีนจึงใกล้เคียงกันมาก คือ ๔๖.๒% : ๔๒.๒% ชาวมาเลย์นั้นส่วนมากเป็นกรรมกรสวนยางและเหมืองแร่ และค่อนข้างยากจน ส่วนชาวจีนนั้น ส่วนมากประกอบ การค้าและอุตสาหกรรมจึงมีฐานะร่ำรวยกว่า เนื่องจากเหตุนี้ชาวมาเลย์จึงค่อนข้างจะมีความรู้สึกหวาดเกรงต่อความขยันขันแข็งของชาวจีน และรัฐธรรมนูญของมาเลเซีย ซึ่ง อังฤษช่วยร่างให้ ได้กำหนดสิทธิพิเศษของชาวมาเลย์ไว้หลายประการ ตัวอย่างเช่น ในการรับราชการ มีอัตราส่วนกำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญจะต้องเป็นอัตราราวมาเลย์ ๔ คน ต่อชาวจีน ๑ คน และชาวมาเลย์ได้รับสิทธิในการครอบครองที่ดินและการประกอบอาชีพ บางประเภท แม้ว่าสิทธิพิเศษเหล่านี้รัฐธรรมนูญจะกำหนดให้หมดอายุลงในปี ๒๕๑๓ แต่ชาวมาเลเซียเชื้อสายจีนพากันไม่พอใจเป็นอันมาก ถึงกับกล่าวออกมาด้วยความขมขื่นว่า "เราเป็นพลเมืองชั้นสอง" (We are second class citizens) ความไม่พอใจนี้ได้ทวีความรุนแรงขึ้นจนกลายเป็นการจลาจลและการปะทะกันอย่างรุนแรงเป็น ครั้งแรกหลังการสถาปนามาเลเซียระหว่างชนชาติมาเลย์กับชนชาติจีนในใจกลาง เมือง สิ่งคิโปร เมื่อ ๒๒ กรกฎาคม - ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๐๗ ซึ่งปรากฏว่ามีผู้เสียชีวิตถึง ๒๑ คน บาดเจ็บ ๕๐๐ คน และถูกจับกุมอีกประมาณ ๒,๐๐๐ คน ต่อมาได้เกิดการปะทะกันขึ้นระหว่าง ชน ๒ เชื้อชาตินี้อีกหลายครั้งในสิ่งคิโปร และได้เกิดความขัดแย้งกันระหว่างรัฐบาลสิ่งคิโปร

ซึ่งมีนายกรัฐมนตรี ดี กวนยู เชื้อสายจีน กับรัฐบาลกลาง ซึ่งมีนายกรัฐมนตรี ตงกู อัมคูล ราห์มัน เชื้อสายมาเลย์ นายดี กวนยู ได้แถลงโจมตีรัฐบาลกลางของมาเลเซียหลายครั้งในการย้ำถึงความจำเป็นที่ต้องทำให้มาเลเซียเป็นของชาวมาเลเซียจริง ๆ โดยกล่าวหาว่า รัฐบาลกลางที่กัวลาลัมเปอร์ตั้งหน้าแต่จะรักษามลประโยชน์ของชนเชื้อชาติมาลายา ภายเดียว และปล่อยให้ชนเชื้อชาติเดียว เป็นใหญ่เหนือกว่าชนชาติอื่น เขาย้ำว่ารัฐบาลกลางควรที่จะให้ความคุ้มครองและรักษาสีทิวของชาวมาเลเซียที่ไม่มีเชื้อสายมาลายาและให้ความเสมอภาคกัน หากทำไม่สำเร็จมาเลเซียก็ต้องสลายตัวไป นายกรัฐมนตรี ตงกู อัมคูล ราห์มัน นั้นได้ไขขันคือคลื่นเป็นอย่างมากในความพยายามหาทางไกลเกลี่ยความแตกร้าวนี้ ตงกู ไคกล่าวหาว่า "เราต้องไม่ยอมให้การแตกแยกเกิดขึ้นแก่ความเป็นปึกแผ่นของเรา เพราะถ้าหากเกิดเหตุการณ์เช่นนั้นขึ้นก็จะเกิดอหิวาต์แก่อุบัติภัยความซื่อสัตย์และมิตรภาพและแล้วก็จะเกิดความยุ่งยากยิ่งขึ้น" ไคมีนักการเมือง เชื้อสายมาเลย์หลายคนได้กล่าวหาว่า นายดี กวนยู เอาปัญหาเรื่องเชื้อชาติขึ้นมังกหน้า เพื่อผลประโยชน์ในทางการเมืองของตน ทั้งนี้เพราะนายดี กวนยู เป็นหัวหน้าพรรค People's Action Party ซึ่งเป็นพรรคมฝ่ายค้านของพรรค Alliance ของตงกู อัมคูล ราห์มัน นายดี กวนยู พยายามเป็นอย่างยิ่งที่จะทำความเข้าใจกับตงกู อัมคูล ราห์มัน โดยยืนยันว่า ถ้าชาวจีนและมาลายามีสิทธิและผลประโยชน์เท่าเทียมกันแล้ว สิ่งต่อไปจะไม่มี ความจำเป็นที่จะต้องการแยกตัวออกเป็นรัฐอิสระ แต่ตงกู อัมคูล ราห์มัน ไม่สามารถแก้ไข ความคิดที่ว่าชาวจีนในสิงคโปร์เป็นชนส่วนน้อยในสหพันธรัฐมาเลเซีย ดังนั้นการบริหารงานร่วมกันระหว่างมาเลเซียและสิงคโปร์จึงเป็นไปได้ ทางที่ดีที่สุด คือให้สิงคโปร์แยกทางเดินกับมาเลเซีย ปัญหาที่รุนแรงเกี่ยวกับความขัดกันระหว่างเชื้อชาติจะไม่มีทางสงบลงได้ ซึ่งในที่สุดนายดี กวนยู ก็ประกาศอย่างเป็นทางการแยกตัวสิงคโปร์ออกเป็นรัฐอิสระโดย รัฐบาลกลางและสภาของมาเลเซียก็เห็นด้วยกับการแยกตัวของสิงคโปร์ เมื่อวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๐๘

เป็นธรรมดาอยู่เองที่อินโดนีเซียจะดีใจ เป็นอย่างมากที่นโยบายเผชิญหน้าของตนสำเร็จผลยิ่งขึ้น สิงคโปร์แยกออกไปแล้ว อินโดนีเซียคาดว่าขั้นต่อไปคือ ชาราวักและบอร์เนียวเหนือ และมาเลเซียคงจะสลายตัวไปในที่สุด อินโดนีเซียจะได้ดำเนิน

นโยบายรวมผู้คนในภูมิภาคแถบนี้ที่พูดภาษามาเลย์เข้าเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เพื่อจะได้
เป็นใหญ่ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้โดยไม่มีผู้ใดเป็นกวางขวางคอ อีกประการหนึ่งผล
จากการประกาศนโยบายเผชิญหน้าทำให้อินโดนีเซียต้องตัดสัมพันธ์กับสิงคโปร์ ซึ่ง เมื่อกอน
นี้อินโดนีเซียได้ส่งสินค้าวัตถุดิบต่าง ๆ มายังตลาดเมืองสิงคโปร์ ค้าขายมานานที่นั่นแล้วส่ง
ออกไปยังตลาดโลก ทำให้ได้เงินตราต่างประเทศปีละมาก ๆ เมื่อสิงคโปร์ไม่ใช่ส่วนหนึ่ง
ของมาเลเซียแล้วอินโดนีเซียคาดว่าจะติดต่อก้าขายกับสิงคโปร์ได้ต่อไป